

ศาสตร์แห่ง การเปลี่ยนทิศ เมื่อชีวิต หมดไฟ

PIVOT

The Only Move That Matters
Is Your Next One

เจนนี่ เบค เวียน ไอริสา ชันศิริ เปา

สำนักพิมพ์ ฮาวทู กรุงเทพมหานคร

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์ (12)

บทนำ: การเปลี่ยนทิศทางคือความปกติในรูปแบบใหม่ 1

- ◆ เปลี่ยนทิศทางหรือถูกผลักดันให้เปลี่ยนทิศทาง 5
- ◆ การเปลี่ยนอาชีพในยุคแห่งแอปพลิเคชัน 11
- ◆ เชื่อมต่อจุดด้วยการมองย้อนกลับไป 14
- ◆ วิธีเปลี่ยนทิศทางแบบคร่าว ๆ 19

การเติบโตสู่ทิวทัศน์สูง 26

- ◆ รูปแบบการประกอบอาชีพ 34
- ◆ เชื่อมมันในภูมิทัศน์ด้านความเสี่ยงของคุณ 37
- ◆ ขยับไปข้างหน้าสอง (หลาย ๆ) ก้าว ถอยหนึ่งก้าว 42

ขั้นตอนที่หนึ่ง: ตั้งหลัก 47

ภาพรวมของการตั้งหลัก 48

บทที่ 1: ปรับเข็มทิศของคุณให้ตรง 51

หลักการชี้นำของคุณคืออะไร สูตรความสุขของคุณคืออะไร

- ◆ สร้างเข็มทิศของคุณ 53
- ◆ ค้นหาสูตรความสุขของคุณ 61

- ◆ ร่างกายของคุณคืออวัยวะของคุณ 63
- ◆ ลดการถดถอยของประสิทธิภาพการตัดสินใจ 65
- ◆ นั่งสมาธิเพื่อกระตุ้นสัญชาตญาณที่ดีที่สุดของคุณ 67

บทที่ 2: ปักหมุดเอาไว้ 72

อะไรทำให้คุณตื่นเต้นที่สุด

ความสำเร็จในหนึ่งปีต่อจากนี้มีหน้าตาเป็นอย่างไร

- ◆ เลี่ยงการถูกกดขี่จากคำถามว่า “อย่างไร” 75
- ◆ วิสัยทัศน์ไม่ชัดเจนใช่ไหม ลองลงมือทำดูสิ 77
- ◆ ทำคำประกาศวิสัยทัศน์ให้ชัดเจน 82
- ◆ สรุปสิ่งที่รู้และไม่รู้ 86

บทที่ 3: เต็มพลังให้เครื่องยนต์ของคุณ 89

สิ่งไหนได้ผล คุณยอดเยี่ยมตรงไหน

- ◆ ค้นหาจุดแข็งของคุณ 92
- ◆ จุดเด่นในประวัติการทำงาน 97

บทที่ 4: หากუნสนับสนุนให้กับการออกตัวของคุณ 102

เส้นกรอบระยะเวลาของคุณเป็นอย่างไร

คุณจะหารายได้พิเศษอย่างไร

- ◆ สร้างรากฐานทางการเงินที่แข็งแกร่ง 103
- ◆ วิชาการเงินสำหรับเปลี่ยนทิศทาง 105
- ◆ รู้จักกระดานหกรายได้ - ความกังวลใจ 116

ขั้นตอนที่สอง: ค้นหา	119
ภาพรวมของการค้นหา	120

บทที่ 5: เสริมบัลลังก์ของคุณให้แข็งแกร่ง	122
---	-----

ใครที่คุณรู้จักแล้ว ใครที่ให้คำปรึกษาได้
คุณให้อะไรกับพวกเขาเป็นการตอบแทนได้

◆ ขยายวงอิทธิพลของคุณ	125
◆ สร้างเครือข่ายกลุ่มพลังสมอง	126
◆ กรรมาทางอาชีพ: แสวงหาความสำเร็จแบบต่างตอบแทน	142

บทที่ 6: เชื่อมช่องว่าง	145
--------------------------------	-----

ทักษะและความเชี่ยวชาญอะไรที่จะพาคุณไปสู่ระดับถัดไป

◆ ระวังช่องว่าง	146
◆ ศึกษาเพื่อเรียนรู้	147
◆ จำกัดการคิดแบบเป็นลำดับขั้นตอน	152
◆ การฟังแบบสืบสวน	156
◆ จงช่างเลือกในการเรียนรู้	163

บทที่ 7: ทำตัวเองให้เป็นที่รู้จัก	167
--	-----

คุณจะมีมูลค่าเฉพาะตัวและสร้างจุดสนใจได้อย่างไร

◆ กำหนดวัตถุประสงค์เชิงโครงการ	168
◆ ช่องทางและแรงสนับสนุน	171
◆ สนุกกับงานที่คนอื่นปฏิเสธ	177
◆ กระโดดข้าม: ทำงานย้อนหลังจากอีกสองก้าวข้างหน้า	178
◆ ทำให้คนอื่นรู้ว่าคุณกำลังมองหาอยู่	181

ขั้นตอนที่สาม: นำร่อง

ภาพรวมของการนำร่อง

191
192

บทที่ 8: เก็บเล็กผสมน้อย

194

การทดลองเล็กๆ อะไรบ้างที่คุณทำได้
คุณเก็บข้อมูลอะไรจากโลกแห่งความเป็นจริงได้บ้าง

- ◆ มุ่งที่ปริมาณก่อน ไม่ใช่คุณภาพ 197
- ◆ การนำร่องที่แข็งแกร่งเกิดจากอะไร 198
- ◆ การนำร่องแบบค่อยเป็นค่อยไปภายในองค์กร 209
- ◆ ลดความเสี่ยงด้วยความซ้ำซ้อน 211
- ◆ ออกเดินทางเพื่อสลัดความคิดที่หยุดนิ่ง 216

บทที่ 9: หยุด ทบทวน กำจัด

220

อะไรที่ได้ผล อะไรที่ไม่ได้ผล
สิ่งไหนที่คุณทำให้แตกต่างได้

- ◆ หยุดและทบทวน 223
- ◆ ลองเสี่ยงให้มากขึ้นทีละนิด 225

ขั้นตอนที่สี่: ออกตัว

ภาพรวมของการออกตัว

233
234

บทที่ 10: สร้างก่อน แล้วค่อยกล้า

236

คุณจะเริ่มเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญเมื่อไหร่
หลักเกณฑ์การตัดสินใจที่สำคัญของคุณคืออะไร

- ◆ หาหลักเกณฑ์สำหรับกำหนดเวลาออกตัวของคุณ 237

- ◆ หกเหลี่ยมของการเปลี่ยนทิศทาง 251
- ◆ รู้ว่าเมื่อไหร่ต้องพัก vs เมื่อไหร่ต้องเลิก 255
- ◆ ระบบทางเดินอาหารของคุณมีสมองอยู่ 265
- ◆ มาตรการจัดการเปลี่ยนทิศทาง: สบาย vs เสี่ยง 267

บทที่ 11: พลิกความล้มเหลว 270

อะไรทำให้คุณลงมือทำ

- ◆ คำปฏิเสธคือขั้นตอนที่นำไปสู่ความสำเร็จ 274
- ◆ ชูจุดความล้มเหลวเพื่อหาความแข็งแกร่ง 275
- ◆ คุณทำให้ทุกคนมีความสุขไม่ได้
จงหยุดพยายามและเริ่มต้นใช้ชีวิตได้แล้ว 278
- ◆ แยกการตัดสินใจออกจากบทสนทนายาก ๆ 281
- ◆ อย่าคอยให้พร้อมสมบูรณ์ 284
- ◆ จะรู้ได้อย่างไรว่าการออกตัวของคุณได้ผล 287
- ◆ การเปลี่ยนทิศทางอย่างต่อเนื่อง 291

ขั้นตอนที่ห้า: ผู้นำ 295

ภาพรวมของการเป็นผู้นำ 296

บทที่ 12: คุณพึงอยู่ไหม 298

คุณจะดำเนินการสนทนาเกี่ยวกับอาชีพที่น่าสนใจได้อย่างไร

- ◆ ผลประโยชน์ของคุณสำคัญกว่าที่คิด 302
- ◆ การใช้วิธีเปลี่ยนทิศทางภายในองค์กร 308
- ◆ โปรแกรมนำร่องเพื่อการเปลี่ยนแปลงภายในองค์กร
อย่างสร้างสรรค์ 313

สรุป: เฉลิมฉลองให้กับความยุ่งยากซับซ้อน	320
◆ การสอบถามเป็นทางเลือกสุดท้าย	322
◆ ชีวิตที่กล้าหาญ	324

บทส่งท้าย: เกิดอะไรขึ้นหลังจากคุณเปลี่ยนทิศทาง	327
คำขอบคุณ	337
หลังการเปลี่ยนทิศทาง: แหล่งข้อมูลออนไลน์	345
สรุปวิธีการเปลี่ยนทิศทางแบบสั้น ๆ	346
รายการตรวจสอบหลักเกณฑ์การออกตัว	348
ทรัพยากรสำหรับบริษัท	350
วิชาการเปลี่ยนทิศทาง 201: หนังสือแนะนำ	353
ประวัติผู้เขียน	359

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

ในช่วง หลายปีที่ผ่านมา เราต่างได้รับผลกระทบจากกระแสการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นเศรษฐกิจหรือเทคโนโลยี ภาวะวิกฤติเศรษฐกิจถดถอยทำให้คนจำนวนมากต้องตกงาน ส่วนความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้มีการนำเครื่องจักรและคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้แทนแรงงานคนมากขึ้น

ปัจจุบันเราเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญทุก ๆ สองสามปี ซึ่งบ่อยยิ่งกว่าที่เคยยอมรับได้ในอดีตมาก ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ อาจกลายเป็นความเจ็บปวดได้ถ้าเราไม่วางแผนรับมือไว้ก่อน

แต่โชกว่าการเปลี่ยนแปลงที่วุ่นวายนี้เป็นเรื่องร้ายไปเสียทั้งหมด หากคุณเรียนรู้ที่จะยอมรับแทนการต่อต้าน การเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ก็กลายเป็นแต้มต่อและข้อได้เปรียบที่ทำให้คุณได้เผชิญกับสิ่งใหม่ๆ มีชีวิตที่ยืดหยุ่นและเป็นอิสระมากขึ้น ทั้งยังสร้างโอกาสดีๆ ให้กับคุณได้อีกด้วย

เจนนี เบลค ผู้ร่วมก่อตั้งโปรแกรมการฝึกอบรมระดับโลกของกูเกิลที่มีชื่อว่า แครเรียทอร์ ได้นำเสนอกระบวนการเปลี่ยนทิศทางอาชีพที่เน้นไปที่การเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นธรรมชาติภายในบทบาทหน้าที่ของคุณ จากตำแหน่งหนึ่งไปยังอีกตำแหน่ง ขณะเดียวกันก็ยังเปิดรับทางเลือกที่หลากหลายซึ่งผ่านเข้ามาระหว่างทางด้วย ช่วยให้คุณเรียนรู้วิธีเชื่อมต่อช่วงว่างระหว่างจุดที่คุณอยู่กับจุดที่คุณอยากไปถึงได้อย่างเป็นระบบ ด้วยเคล็ดลับ 5 ขั้นตอน ดังนี้

- ◆ **ตั้งหลัก:** ปรับเพิ่มทัศนคติชีวิตให้ตรง หาจุดแข็งของคุณให้เจอ และปักหมุดวิสัยทัศน์ล่วงหน้าหนึ่งปี
- ◆ **ค้นหา:** ศึกษาค้นคว้าทักษะใหม่ๆ ขยายวงสังคมให้กว้างขึ้น และทำตัวเองให้เป็นที่รู้จัก
- ◆ **นำร่อง:** ทำการทดลองเล็กๆ ที่มีความเสี่ยงต่ำเพื่อทดสอบ ทิศทางใหม่ของคุณ
- ◆ **ออกตัว:** ตัดสินใจในระดับที่ใหญ่ขึ้นซึ่งต้องอาศัยความทุ่มเท ถึงแม้จะกำลังเผชิญหน้ากับความไม่แน่นอนก็ตาม และกำหนด เวลาออกตัว
- ◆ **ผู้นำ:** นำวิธีการเปลี่ยนทิศทางไปปรับใช้เป็นกรอบแนวคิดการทำงานของตน

ปลดปล่อยตัวเองออกจากภาพมายาเดิม ๆ ของความมั่นคงในหน้าที่การงานที่คุณสร้างขึ้น แล้วเปลี่ยนวิธีคิดเพื่อคว้าความสำเร็จกันเถอะ

“อยู่ๆ แฉ่นเปลือกโลกได้ฐานอาชีพการงานที่แข็งแกร่งมั่นคงของคุณ
ก็แยกออกจากกันจนเกิดเป็นหลุมลึกสุดจะหยั่งไซ้ใหม่
ถ้าเช่นนั้น ก็ให้หนังสือเล่มนี้ทำหน้าที่เป็นสะพานเชื่อมให้คุณสิ”

นิล พาสรีชา ผู้เขียน *The Happiness Equation*
และบล็อก 1,000 Awesome Things

กดไลค์อ่าน

เราจะลืมตำนานปรัมปราแต่โบราณเมื่อครั้งที่ผู้คน
ทั้งหมดทั้งมวลก่อเกิดขึ้นมาได้อย่างไร ตำนานเกี่ยวกับ
มังกรที่กลายเป็นเจ้าหญิงในนาที่สุดท้าย บางทีมังกรใน
ชีวิตจริงของเราอาจเป็นเหล่าเจ้าหญิงซึ่งรอคอยจะปรากฏตัว
เมื่อพวกนางงดงามและมีความหาญกล้าแล้วเท่านั้น...

ฉะนั้น คุณต้องไม่กลัว...หากความเศร้าตรงหน้าคุณ
หนักหนากว่าที่เคยพานพบ หากความดี้อันที่เหมือน
เงาเมฆและแสงสว่างทาบทับบอยู่บนมือของคุณและอยู่
เหนือทุก ๆ สิ่งที่คุณทำ คุณต้องคิดว่าบางอย่างกำลัง
เกิดขึ้นกับคุณ ชีวิตไม่ได้หลงลืมคุณ หากแต่มันโอบอุ้ม
คุณไว้ในอ้อมมือและไม่มีทางปล่อยให้คุณร่วงหล่น

จากจดหมายถึงกวีหนุ่ม (Letters to a Young Poet)

โดย โรเนอร์ มาริอา ริลเคอ

บทนำ

การเปลี่ยนทิศทางคือ ความปกติ ในรูปแบบใหม่

ความวุ่นวายคือความเป็นระเบียบที่รอการถอดรหัส

-ไฮเซ่ ซารามาโก

“ฉันคิดว่าตัวเองกำลังจะเป็นบ้า”

“ฉันไม่รู้ที่ตัวเองผิดตรงไหน”

“ฉันขอมากเกินไปหรือ”

“ฉันแค่ทำสิ่งนี้ไม่ได้อีกแล้ว”

“ฉันคิดว่าตัวเองกำลังเผชิญวิกฤติวัยกลางคนอยู่”

“ฉันจะมีความสุขบ้างไหม”

ไม่ว่า คุณจะอายุเท่าไร อยู่ในช่วงไหนของชีวิต มีเงินในบัญชีมากแค่ไหน หรือหน้าที่การงานอยู่ในระดับใด ฉันมักได้ยินเสียงเหล่านี้จากคนที่กำลังแสวงหาความมั่นคงให้กับชีวิต แม้พวกเขาจะประสบความสำเร็จในอาชีพการงานตามมาตรฐานของคนทั่วไปแล้วก็ตาม

หลายคนดูเหมือนจะมีงานที่ดี แต่พวกเขามาถึงจุดอิ่มตัวและเกิดแรงกระตุ้นบางอย่างให้ทำในสิ่งที่ต่างออกไป พวกเขาอาจคิดที่เงินเดือนจำนวนมาก ล้มเลิกหรือเริ่มต้นธุรกิจของตัวเอง หรือไม่ก็หยุดพักไปเฉยๆ บางคนอาจไม่พอใจหรือหงุดหงิดกับงานของตัวเองด้วยสาเหตุอื่น เช่น เติบโตเกินตำแหน่งหรือธุรกิจของตัวเองแล้ว หรือสนใจงานด้านใหม่ๆ ที่เข้ากับความสุขของตน ซึ่งเป็นงานที่พวกเขามีส่วนร่วมได้มากขึ้น

ทว่าท่ามกลางความสับสนและสงสัยในตัวเอง มีสิ่งหนึ่งที่เป็นประจักษ์พยานชัดเจน นั่นคือ วิธีทำงานที่พวกเขาเคยใช้นั้นไม่ได้ผลอีกต่อไป คุณอาจนึกภาพตามได้ง่ายขึ้นจากเรื่องราวของบุคคลดังต่อไปนี้

- ◆ เอมี่ ซอนเบอร์เกอร์ ทำงานเป็นนักวางกลยุทธ์สร้างสรรค์อาวุโสในบริษัทประชาสัมพันธ์มาสี่ปีแล้ว เธอเริ่มรู้สึกว่างงานที่ทำอยู่ไม่ได้สร้างแรงจูงใจให้กับเธออีกต่อไป แต่ก็ไม่อยากทิ้งบริษัทและเพื่อนร่วมงานที่รักไป
- ◆ อัดัม ซาโลซีป มาถึงจุดที่เขาหมดไฟทั้งกายและใจ เขานึกสงสัยว่า *ทั้งหมดมีแค่นี้เองหรือ* อัดัมต้องการเวลาคิดใคร่ครวญและตั้งต้นใหม่ เขาจึงลาออกจากการเป็นผู้อำนวยการฝ่ายสร้างสรรค์ของบริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ที่มีรายได้มหาศาล แล้วขายทรัพย์สินเกือบทั้งหมดเพื่อย้ายจากชิคาโกไปที่ประเทศไทยเพื่อฝึกสมาธิที่วัด
- ◆ ทาร์่า อัดัมส์ ทำงานเพื่อขับเคลื่อนโปรแกรมการขยายโอกาสทางการศึกษาอยู่ที่กุเกิลมาสิบเอ็ดปีแล้ว เธออยากหลุดพ้นจากวิถีชีวิตที่เร่งรีบซึ่งบีบบังคับด้วยหน้าที่การงานและเริ่มต้นสร้างครอบครัว บางทีเธออาจถึงขั้นอยากหยุดทำงานไปเลยด้วยซ้ำ

- ◆ มาร์ควิส แอนเดอร์สัน ใช้เวลาสี่ปีในลีกเอ็นเอฟแอล¹ ในผู้เล่นตำแหน่งเซฟตี้ เขาเริ่มต้นเส้นทางอาชีพโดยการเล่นให้กับทีมกรีนเบย์แพคเกอร์ส หลังจากนั้นสามปีก็ถูกขายให้กับทีมไอ๊กแลนด์โรเดอร์ส และถูกขายไปอยู่ที่ทีมเดนเวอร์บรองโกส์ในปีต่อมา แม้มาร์ควิสจะมีความสุขกับช่วงเวลาที่ได้โลดแล่นอยู่ในลีก แต่เขาตระหนักว่าการวางแผนรับมือกับความไม่แน่นอนในอนาคตก็สำคัญเช่นกัน
- ◆ ไคล์ ดูแรนด์ ประจำการอยู่ที่อิรักในสายงานที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายระหว่างประเทศและการคุ้มครองการปฏิบัติการทางทหาร หลังจากคุยโทรศัพท์สั้น ๆ กับผู้บังคับบัญชาและรู้ว่าตัวเองไม่ได้เลื่อนขั้นหลังจากปฏิบัติภารกิจมาสิบเจ็ดปี เขาก็ออกจากห้องทำงาน (ในเวลานั้นตั้งอยู่ในท่าเทียบของชาติต้ม ฮุสเซน) และเดินกลับไปยังกระโจมที่พักกลางดึก ขณะที่เขากำลังใคร่ครวญชะตากรรมของตัวเองอยู่นั้น จู่ ๆ ก็มีจรวดบินผ่านศีรษะของเขาไป ก่อนจะชนเข้ากับถังเก็บเชื้อเพลิงบนลานบินที่อยู่ใกล้ ๆ ไคล์ตัดสินใจว่าถึงเวลาที่เขาต้องกลับบ้านแล้ว เขาผิดหวังและไม่อยากเสี่ยงชีวิตเพื่อองค์กรที่ไม่เห็นคุณค่าในความทุ่มเทของเขาอีกต่อไป
- ◆ เมื่อใกล้ถึงวันเกิดปีที่หกสิบและหกสิบห้าของจอห์น ฮิลล์ และบ๊ิด บิลานิช ทุกคนต่างพากันถามว่าพวกเขาจะเกษียณตัวเองไหม ขณะที่พวกเขากำลังตัดสินใจเรื่องอาชีพในอนาคตนั้น สิ่งหนึ่งที่พวกเขาไม่ต้องการคือเกษียณตัวเองด้วยการหยุดทำงานไปเลย
- ◆ ไบรอัน โจนส์ (ไม่ใช่ชื่อจริง) กับจูลี่ โคลว์ เป็นผู้บริหารที่เติบโตเกินกว่าตำแหน่งที่พวกเขาได้รับจากบริษัทและรู้สึกกว่า

¹ NFL - National Football League คือ ลีกอเมริกันฟุตบอลระดับอาชีพของสหรัฐอเมริกา (ผู้แปล)

โอกาสทางหน้าที่การงานของตนถูกจำกัด อย่างไรก็ตาม พวกเขามีครอบครัวที่ต้องดูแล ประกอบกับงานที่ทำอยู่ก็ให้ผลตอบแทนมหาศาล ดังนั้นการตัดสินใจลาออกจึงไม่ใช่ทางเลือกที่ทำได้ง่าย ๆ เลย

- ◆ ปี 2011 ตอนที่ฉันขอลางานเพื่อเขียนหนังสือเล่มแรกชื่อ *Life After College* ฉันทำงานด้านการฝึกอบรมและพัฒนาอาชีพที่ภูเกิดมามากกว่าห้าปีแล้ว แม้ว่าฉันจะรักงานของฉัน และมีตำแหน่งที่ใคร ๆ ก็เห็นว่าสมบูรณ์แบบ แต่ฉันยังรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างขาดหายไป

จากตัวอย่างข้างต้น อาจดูเหมือนพวกเรากำลังเผชิญวิกฤติวัยกลางคนกันอยู่ หลายคนคงคิดว่าฉันและคนอื่น ๆ เสียสติที่อยากทิ้งหน้าที่การงานอันมั่นคงไป

ที่เราต่างรู้ดีว่าตัวเองมาถึงจุดอิ่มตัวหรือ *จุดเปลี่ยน* ในอาชีพแล้ว พวกเรามีพรสวรรค์ ทำงานหนัก และทุ่มเท แต่เราก็ยังอยากทำสิ่งใหม่ๆ ที่ท้าทาย การรับมือกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่นี้อาจทำให้สับสน แต่เรารู้ว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพราะไม่ว่าหนทางข้างหน้าจะเป็นอย่างไร มันก็ยังเสี่ยงน้อยกว่าการอยู่ที่เดิม

การไม่เห็นด้วยและประณามคนที่อยากเปลี่ยนทิศทางในอาชีพของตนโดยบอกว่าพวกเขา “ทะนงตัว” หรือ “เรื่องมากเกินไป” ทำให้เราพลาดโอกาสสำคัญในการชื่นชมและสนับสนุนคนที่พยายามสร้างสิ่งที่ดีกว่าให้กับโลกใบนี้ และเรายังไม่เคยมีคำจำกัดความหรือคำอธิบายที่สร้างสรรค์ให้กับการเปลี่ยนแปลงในลักษณะเช่นนี้มาก่อน

เปลี่ยนทิศทางหรือถูกพลิกให้เปลี่ยนทิศทาง

ทุกวันนี้เราไม่ได้ทำงานเดิม ๆ ติดต่อกันสี่สิบปีโดยมีเงินบำนาญที่มั่นคงรออยู่อีกต่อไป ปัจจุบันระยะเวลาการทำงานในตำแหน่งโดยเฉลี่ยของลูกจ้างในอเมริกาอยู่ที่สี่ถึงห้าปี และบทบาทการทำงานก็มักเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ ภายใน ช่วงปีนี้ นอกจากนี้คนทำงานที่มีอายุระหว่างยี่สิบห้าถึงสามสิบสี่ปี ยังมีระยะเวลาการทำงานในตำแหน่งโดยเฉลี่ยลดลงมาอยู่ที่สามปีด้วย

ผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งล่าสุดทำให้ความต้องการแรงงานลดลงไปมาก มีการนำเครื่องจักรและเทคโนโลยีเข้ามาทดแทนแรงงานคนมากขึ้น ความมั่นคงทางหน้าที่การงานกลายเป็นแนวคิดที่ล้าสมัย และเป็นเรื่องของคนส่วนใหญ่ไม่ได้ให้ความสำคัญ

ความภักดีต่อองค์กรพ่ายแพ้ให้กับความไม่แน่นอน บริษัทที่ใหญ่เกินไปจึงล้มครืนไม่ต่างจากบริษัทขนาดเล็ก และเกิดบริษัทประเภทใหม่เข้ามาแทนที่ ไม่ว่าจะเป็นการเกิดขึ้นของตลาดแอปพลิเคชัน การระดมเงินทุนสาธารณะ การปฏิบัติของนักสร้างสรรค์หรือเศรษฐกิจแบบแบ่งปัน ทำให้ตอนนี้เราได้เห็นบริษัทมูลค่าพันล้านดอลลาร์กับธุรกิจขนาดเล็กมากมายเกิดขึ้นควบคู่กันอย่างไม่เคยมีมาก่อน

นอกจากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นแบบฉับพลันแล้ว ผลสำรวจล่าสุดของแกลล์พอล² ยังเผยว่า เกือบ 90 เปอร์เซ็นต์ของคนทำงาน “ไม่ผูกพัน” หรือ “ตั้งใจไม่ผูกพัน” กับงานของตัวเอง

แต่คุณไม่จำเป็นต้องอ่านข้อมูลทางสถิติต่าง ๆ ก็คงรู้สึกได้วาง ๆ ถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันนี้ สกอตต์ ยูทริก ผู้สรรหาบุคลากร

² Gallup คือ บริษัทสัญชาติอเมริกันที่ให้คำปรึกษาด้านการบริหารจัดการระดับโลก ซึ่งเชี่ยวชาญเรื่องการทำวิจัยและสำรวจความคิดเห็นออกมาเป็นแบบสำรวจที่รู้จักกันดีในชื่อ แกลล์พอล (Gallup Poll) (ผู้แปล)

ระดับผู้บริหารให้กับบริษัทด้านเทคโนโลยีและผู้เขียนหนังสือ *Navigating Successful Job Transitions* กล่าวว่า “ดูเหมือนทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับตำแหน่งงาน การทำงาน และอาชีพได้เปลี่ยนไปแล้ว ก็เหมือนกับบทที่กำลังถูกต้ม³ เราอาจไม่รับรู้ถึงความรุนแรงของการเปลี่ยนแปลง แม้จะอยู่ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวก็ตาม” บางทีในการทำงานทุกวันนี้ คุณอาจรู้สึกว่าคุณเองไม่ต่างอะไรจากบทตัวนั้นก็ได้อีก

บางคนบอกว่า คำว่า *อาชีพ* ก็ตายแล้วเหมือนกัน การพูดถึงคำคำนี้เป็นการย้อนกลับไปหายุคสมัยที่ผ่านพ้นไปแล้ว ในขณะที่เรากำลังเคลื่อนเข้าสู่เศรษฐกิจในรูปแบบใหม่ ซึ่งต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในทุกๆ สองสามปี ซึ่งบ่อยยิ่งกว่าที่เคยยอมรับได้ในอดีตมาก ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้อาจกลายเป็นความเจ็บปวดถ้าเราไม่วางแผนรับมือไว้ก่อน

อย่างไรก็ตาม ใ้ว่าการเปลี่ยนแปลงจะเป็นเรื่องร้ายไปเสียหมด การเรียนรู้ที่จะยอมรับแทนการต่อต้าน อาจกลายเป็นแต้มต่อและข้อได้เปรียบของคุณ หากคุณเรียนรู้ที่จะสนุกกับความเปลี่ยนแปลงและความไม่แน่นอน มันก็จะทำให้คุณได้พบกับสิ่งแปลกใหม่ในชีวิต ความยืดหยุ่น อิสระ และโอกาสต่างๆ

การมุ่งสู่การเปลี่ยนผ่านทางอาชีพด้วยวิธีการที่มีแบบแผน ทำให้บุคคลต่างๆ ที่ฉันได้กล่าวถึงไปตอนต้นปรับตัวเข้ากับวิถีชีวิตที่เข้ากับตัวเองได้มากขึ้น

- ◆ เอมี่พยายามพิสูจน์คุณค่าของตัวเองในบริษัทประชาสัมพันธ์ที่ทำงานอยู่ โดยรับผิดชอบโครงการที่ไม่มีใครอยากทำ ในปี

³ ผู้พูดหยิบเรื่องเล่าสอนใจเกี่ยวกับบทที่ถูกต้มมาใช้ ว่ากันว่าถ้าเราใส่กบลงไปใต้น้ำที่กำลังเดือด มันจะตกใจและกระโดดหนีไป แต่ถ้าเราใส่กบลงไปใต้น้ำอุ่นแล้วค่อยนำไปต้มจนเดือด กบจะไม่รู้ตัวและถูกต้มทั้งเป็นจนตายในที่สุด เรื่องนี้ใช้เปรียบเทียบกับคนที่ขาดความสามารถ ไม่ยอมรับหรือรับมือกับอันตรายที่ค่อยๆ ปรากฏเข้ามาหาตัว (ผู้แปล)

2009 เมื่อไซเซียมมีเดียและบล็อกเกอร์เข้ามามีอิทธิพลต่อ กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ เธอก็อาสาเรียนรู้ช่องทางเหล่านี้ ให้มากขึ้น ซึ่งเป็นงานที่คนอื่นพากันหลีกเลี่ยง เพราะใครๆ ก็อยากทำงานกับลูกค้าชั้นนำมากกว่าเหล่าบล็อกเกอร์ ไม่นาน หลังจากนั้น เอมี่ก็เป็นที่รู้จักในบทบาทผู้เชี่ยวชาญด้าน ไซเซียมมีเดียประจำบริษัท เธอเป็นที่ปรึกษาของลูกค้า รายใหญ่ทั้งหมด และเปลี่ยนความเชี่ยวชาญนี้ให้กลายเป็น ตำแหน่งใหม่คือผู้อำนวยการฝ่ายสื่อออนไลน์ดิจิทัล

- ◆ หลังจากใช้ชีวิตในต่างประเทศเป็นเวลาแปดเดือน อัดัมรู้ว่า เขาต้องการผสมผสานความสนใจด้านแฟชั่น เทคโนโลยี กลยุทธ์ แบรินด์ และความเป็นผู้ประกอบการเข้าด้วยกัน เขายื่น ใบสมัครและได้รับการตอบรับให้เข้าศึกษาต่อด้านการ ออกแบบที่พาร์สันส์บิสเนส ซึ่งช่วยสร้างทักษะด้านธุรกิจและ เครือข่ายให้กับเขาตลอดสองปี หลังจากเรียนจบอัดัมยังคง อยู่ที่นิวยอร์ก ที่ซึ่งทั้งตัวเขาและบริษัทเอบีซีดีดีไซน์แล็บ (ABC DesignLab) ของเขาประสบความสำเร็จอย่างงดงาม
- ◆ ทาร่าไม่เคยอยู่ที่อื่นนอกจากแคลิฟอร์เนียมาก่อน แต่เธอรู้อยู่แล้วว่า การย้ายไปทำงานในนิวยอร์กลินส์ ซึ่งเธอทำงานเป็นอาสาสมัคร อยู่ทุกปีนับตั้งแต่เหตุการณ์พายุเฮอริเคนแคทรีนา⁴ ช่วยคืน ความสดชื่นให้กับชีวิตของเธอ หลังจากนั้นทาร่าได้พบกับ คนรักและตัดสินใจลาออกจางาน แล้วเธอก็กลับมาทำงาน อีกครั้งในตำแหน่งที่ปรึกษาให้กับองค์กรไม่แสวงหาผลกำไร หลังจากหยุดพักไปเลี้ยงลูกเป็นเวลาหนึ่งปี
- ◆ หลังจากออกจากลีกเอ็นเอฟแอล มาร์คเวสตัดสินใจเรียนต่อ ระดับปริญญาโทด้านการเรียนรู้ของผู้ใหญ่และการเปลี่ยนแปลง

⁴ พายุเฮอริเคนที่รุนแรงและสร้างความเสียหายมากที่สุดในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา โดยพายุ ดังกล่าวพัดขึ้นฝั่งและสร้างความเสียหายหนักสุดที่เมืองนิวยอร์กลินส์ รัฐลุยเซียนา เมื่อปี 2005 (ผู้แปล)

ของโลกที่มหาวิทยาลัยในสวีเดนไม่กี่ปีหลังจากนั้น เขาได้ก่อตั้งกองทุนการศึกษาโลก (World Education Foundation) และปัจจุบันเขาเดินทางไปทั่วโลกเพื่อริเริ่มโครงการในประเทศที่กำลังพัฒนาเพื่อสร้าง “ประสบการณ์ที่ดีขึ้นทั้งในแง่สุขภาพ การศึกษา โครงสร้างพื้นฐาน และกีฬาให้กับผู้คน”

- ◆ ในปี 2006 ตอนที่ไคล์กลับมาสหรัฐอเมริกาหลังจากรับใช้ชาติอยู่ที่ตะวันออกกลาง เขาบอกว่า “ผมไม่รู้เลยว่าจะต้องทำอะไร การเปลี่ยนผ่านครั้งนั้นเหมือนมีใครสักคนเอาผมไปทิ้งกลางทะเลทราย ผมไม่รู้ว่าจะต้องทำยังไงกับตัวเอง” เขาลดการข้องเกี่ยวกับงานด้านการทหารลงโดยทำงานล่วงเวลาในกองกำลังสำรองและตัดสินใจทำงานเพื่อตัวเอง เขาจึงควบคุมชีวิตตัวเองได้ และ “ไม่ปล่อยให้ผู้อื่นมากำหนดอนาคตของเขา” ไคล์เดินทางนำสร้างกลุ่มบริษัทที่ประกอบด้วยบริษัทฮาร์ดแวร์ทางไอที บริษัทดำเนินการด้านกฎหมายและการบัญชี และบริษัทรับเหมาสำหรับผู้ประกอบการชื่อเอาเออร์ดีล (OurDeal)

- ◆ เมื่อบริษัทที่เขาทำงานเป็นหัวหน้าฝ่ายสารสนเทศมาอยู่สิบสองปีถูกซื้อกิจการ จอห์นบอกว่าตอนนั้นเขากำลังรอเลื่อนขั้นอยู่ และไม่มีแผนที่จะปลดเกษียณตัวเองเลย เขาให้อิสระกับตัวเองเป็นเวลาห้าเดือนเพื่อทำสิ่งที่รักอย่างการท่องเที่ยวและถ่ายภาพ แล้วเขาก็ตอบรับตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายปฏิบัติการในบริษัทซอฟต์แวร์การประมวลผลแบบคลาวด์ระดับโลก นับเป็นตำแหน่งที่สูงที่สุดในชีวิตการทำงานของเขา ส่วนบัตก็เช่นกัน เขาทำงานมานานยี่สิบห้าปีและพร้อมสำหรับการเปลี่ยนผ่านที่ไม่ใช่การปลดเกษียณ เขาเปลี่ยนธุรกิจการให้คำปรึกษาของเขาไปอยู่ในรูปแบบออนไลน์เพื่อจะได้มีเวลาอยู่บ้านมากขึ้น บัตพูดถึงเรื่องที่ว่าวางแผนว่าจะทำงานต่อไปอีก

อย่างน้อยสิบปีว่า “นี่คือช่วงเวลาสี่บทอด”

- ◆ หลังจากที่โบรอันกับจูลีไม่เหลือทางเลือกให้เดินต่อไปภายในองค์กรและตัดสินใจจะก้าวผ่านจุดอิมิตัวในอาชีพของพวกเขา ด้วยการเปลี่ยนงาน ข้อเสนอในตำแหน่งผู้บริหารก็ดูเหมือนจะหล่นลงมาจกฟ้า ด้วยชื่อเสียงและประวัติการทำงานของทั้งคู่ ทำให้ทั้งสองถูกบรรดานักสรรหาบุคลากรตามตัวให้ไปทำงานในตำแหน่งที่ฝัน โดยโบรอันได้รับตำแหน่งรองประธานอาวุโสด้านวิศวกรรมของบริษัทสตาร์ทอัพ⁵แห่งหนึ่ง ส่วนจูลีได้รับตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายการพัฒนาบุคลากรสากลที่ซานแคล
- ◆ ในปี 2011 ฉันตัดสินใจอย่างยากลำบากที่จะลาออกจากกูเกิล หลังจากลาพักผ่อนและเริ่มต้นทำธุรกิจแบบเต็มเวลาโดยต่อยอดจากบล็อกและหนังสือของฉัน คนอื่นๆ ที่รู้เรื่องต่างพากันทำท่าอย่างกับว่าฉันเลิกรากับแบรด พิตต์ อย่างนั้นแหละ “เธอคิดว่าจะหางานอื่นที่ดีกว่ากูเกิลตลอดได้ไหมหรือ” ฉันเองก็ไม่ค่อยแน่ใจนักหรอก แต่ฉันรู้ว่าถ้าไม่ลองทำดูฉันคงเสียใจไปตลอด ฉันปล่อยคอนโดให้เช่า เก็บกระเป๋า แล้วย้ายจากซิลิคอนแวลลีย์⁶ ไปอยู่นิวยอร์ก หลายปีจากนั้นฉันก็ทำธุรกิจส่วนตัวมาตลอดในบทบาทนักวางแผนกลยุทธ์อาชีพและธุรกิจ นักเขียน และวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ ฉันมีความสุขและมีสุขภาพดีที่สุดเท่าที่เคยเป็นมา แม้ธุรกิจจะมีขึ้นมีลง แต่ฉันก็รู้สึกสงบและผูกพันกับงานของตัวเอง

⁵ Startup คือ บริษัทเปิดใหม่ที่ตั้งขึ้นเพื่อแสวงหาแม่แบบธุรกิจที่ทำซ้ำได้และปรับขยายขนาดได้ (ผู้แปล)

⁶ Silicon Valley คือ พื้นที่ทางตอนใต้ของอ่าวแซนแฟรนซิสโกในรัฐแคลิฟอร์เนีย เป็นที่ตั้งของบริษัทเปิดใหม่ที่เติบโตอย่างรวดเร็วและบริษัทด้านเทคโนโลยีระดับโลกอย่างแอปเปิล กูเกิล และเฟซบุ๊ก (ผู้แปล)

นี่คือตัวอย่างเรื่องราวของพวกเราทุกคน เราต่างเริ่มต้นจากความไม่พอใจในสิ่งที่เรากำลังทำอยู่ และเหมือนกันตรงวิธีการที่เราก้าวไปข้างหน้า เราเปลี่ยนไปหางานใหม่ที่เหมาะสมกับตัวเองโดยใช้ประโยชน์จากความสนใจและประสบการณ์ที่มีอยู่ แม้จะดูว่าเราเปลี่ยนไปจากเดิมมาก แต่เราก็ไม่ได้เริ่มต้นจากศูนย์ หากจะพูดให้เหมือนกับชาวซิลิคอนแวลลีย์ ก็ต้องบอกว่า เราแค่เปลี่ยนทิศทาง

เอริก รีส ผู้เขียนหนังสือชื่อ *สร้างธุรกิจที่ยิ่งใหญ่ต้องเริ่มตอนที่ไม่มีพร้อม (The Lean Startup)* ซึ่งถือเป็นคัมภีร์ไบเบิลแห่งโลกธุรกิจทุกวันนี้ ให้คำจำกัดความการเปลี่ยนทิศทางในแวดวงธุรกิจว่าเป็น “การเปลี่ยนแปลงกลยุทธ์โดยไม่เปลี่ยนวิสัยทัศน์”

ส่วนฉันเองให้คำจำกัดความ *การเปลี่ยนทิศทางอาชีพ* ว่าเป็น การส่งเสริมสิ่งที่ใช้ได้ผลอยู่แล้วเพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปสู่ทิศทางใหม่ที่สอดคล้องกัน การเปลี่ยนทิศทางที่เราจะพูดในหนังสือเล่มนี้ คือ กระบวนการที่มีระเบียบแบบแผนและเป้าหมายสำหรับควบคุมการเปลี่ยนแปลงทางอาชีพอย่างว่องไว

- ปกติแล้วถ้าพูดกันในแง่ของการเปลี่ยนกลยุทธ์ธุรกิจ คำว่า *การเปลี่ยนทิศทาง* จะถูกมองว่าเป็นแผนสำรอง นั่นคือ เปลี่ยนทิศทางเพื่อรักษาธุรกิจไว้จากผลกำไรที่ลดลงหรือการคาดการณ์ที่ฟังดูน่าสิ้นหวัง การเปลี่ยนทิศทาง คือ การตอบสนองต่อความล้มเหลวของแผนการหลักซึ่งเป็นเป้าหมายดั้งเดิม แต่ถ้าพูดกันในแง่ของอาชีพ การเรียนรู้ที่จะเปลี่ยนทิศทางคือ *แผนการหลัก* การเปลี่ยนทิศทางทั้งในบทบาทหน้าที่ของเรา รวมทั้งการประกอบอาชีพคือความปกติในรูปแบบใหม่

ความสำเร็จทางอาชีพไม่ว่าจะเป็นการเลื่อนตำแหน่ง การเปิดตัวสินค้า หรือผลตอบแทนมหาศาลที่มาตรงเวลานั้นเป็นเรื่องดี แต่สิ่งเหล่านี้เป็นแค่ชิ้นส่วนเล็กๆ ในประสบการณ์โดยรวมของเรา การทุ่มเทให้กับการคิดหาหนทางพัฒนาไปสู่ก้าวต่อไปทำให้คุณเร่งพัฒนาตัวเอง

และเดินหน้าอย่างมั่นใจ เพราะรู้ว่าเป้าหมายใหม่ที่ต้องก้าวไปให้ถึง
ทางเลือกของคุณทั้งในวันนี้และวันข้างหน้าคือการเปลี่ยนทิศทาง
หรือไม่ก็ถูกผลักดันให้เปลี่ยนทิศทาง การเปลี่ยนทิศทาง คือ ชุดความคิด
และชุดทักษะที่คุณ ทำให้ เก่งขึ้นได้ทั้งสองด้าน ในหนังสือเล่มนี้
ฉันจะแบ่งปันวิธีการทำงานที่ช่วยให้คุณบริหารการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว
ได้อย่างมั่นใจ มีความสุข และ *ขอบอกว่า* ยังสนุกด้วย

การเปลี่ยนอาชีพในยุคแห่งแอปพลิเคชัน

อาชีพต่างๆ ในทุกวันนี้ไม่ได้ตรงไปตรงมาและคาดเดาได้อีกต่อไป แต่
ยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้มากขึ้นไม่ต่างอะไรกับสมาร์ตโฟนรุ่นใหม่
หลังจากนั้นก็ขึ้นอยู่กับว่าเราจะดาวน์โหลดแอปพลิเคชันอะไรใส่ไว้ใน
ตัวเรา เช่น ความสนใจ ประสบการณ์ การศึกษา หรือทักษะที่จำเป็น
ต้องใช้

● ทว่าคุณจะทำอย่างไรหากระบบปฏิบัติการของคุณทั้งระบบ
จำเป็นต้องถูกอัปเดต มันไม่่ง่ายเหมือนการกดปุ่ม “อัปเดต”
ในสมาร์ตโฟนแล้วรอห้านาทีเพื่อติดตั้งลูกเล่นใหม่หรอกนะ เพราะ
เราเป็นมนุษย์ที่มีข้อบกพร่อง มีความกลัว มีความต้องการ มี
ความสร้างสรรค์อย่างไร้ขีดจำกัด และไร้เหตุผลในบางครั้ง

การเปลี่ยนแปลงทางอาชีพดูจะคุกคามความจำเป็นขั้นพื้นฐาน
ของเราบนลำดับขั้นของมาสโลว์⁷ ซึ่งประกอบด้วยอาหาร ที่พัก

⁷ ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's hierarchy of needs) คือ ทฤษฎีทางจิตวิทยาที่คิดค้นขึ้นโดยอับราฮัม มาสโลว์ (Abraham Maslow) นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน มาสโลว์อธิบายความต้องการของมนุษย์โดยใช้รูปพีระมิดที่แบ่งออกเป็นห้าชั้น ซึ่งบ่งบอกถึงลำดับขั้นความต้องการ โดยขั้นบนสุดคือการบรรลุเป้าหมายของชีวิต รองลงมาคือความต้องการได้รับการยกย่อง ตามมาด้วยมิตรภาพและความรัก ส่วนความมั่นคงปลอดภัยและความต้องการทางกายภาพอยู่ที่ชั้นล่างสุดของพีระมิด (ผู้แปล)

เครื่องนุ่งห่ม และความปลอดภัย รวมถึงความต้องการขั้นสูงขึ้นไป
อย่างความต้องการความรัก ความเคารพนับถือ จนถึงการบรรลุ
เป้าหมายของชีวิต เรากลัวว่าถ้าก้าวพลาดอาจทำให้ชีวิตพังจนต้อง
ไปนอนข้างถนน (หรือไม่ก็จำใจต้องไปอยู่ในห้องใต้ถุนที่บ้านพ่อแม่)
ตกงาน หาเลี้ยงตัวเองไม่ได้ ดังนั้นเมื่อมองเห็นสิ่งที่อาจเป็นภัย
คุกคามต่อความต้องการขั้นพื้นฐานของเรา บางคนก็หยุดชะงัก
บางคนก็ต่อสู้กับเสียงในใจตัวเองที่ต้องการแสวงหาการเติมเต็มมากขึ้น

สตีเฟ่น กรอช เขียนไว้ในหนังสือชื่อ *ใจคนเรายากเย็นเกินไป*
(*The Examined Life*) ว่า “ทุกการเปลี่ยนแปลงต้องมีการสูญเสีย”
จึงเป็นเรื่องธรรมดาที่เราจะกลัวการเปลี่ยนแปลง เพราะเรารู้ว่าตัวเอง
ต้องเสียใจกับบางสิ่งที่อาจต้องสละทิ้งไป แม้แต่การเปลี่ยนแปลงที่
น่าตื่นเต้นก็ยังมีทั้งหวานและขมในเวลาเดียวกัน

แต่พวกเราส่วนใหญ่กลัวการเปลี่ยนแปลงด้วยความคิดที่ไร้
เหตุผลกว่านั้น นั่นคือ เรามักคาดการณ์ถึงสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุด
ซึ่งอาจจะเกิดหรือไม่เกิดขึ้นก็ได้ เราต้องเรียนรู้ที่จะมองจุดเปลี่ยนทาง
อาชีพว่าเป็นเรื่องปกติ เหมือนตอนที่แม่ของโมนิก้า เพื่อนของฉัน
ได้ให้คำแนะนำเอาไว้เมื่อลูกสาวของเธอกังวลใจกับอนาคตว่า “อย่า
ทุกข์สองหน”

เมื่อเราเปรียบอาชีพว่าเป็นเหมือนสมาร์ทโฟน การเปลี่ยนทิศทาง
ก็เทียบได้กับการเรียนรู้ที่จะดาวน์โหลดที่ละแอปพลิเคชัน เพื่อลด
ความเสี่ยงและเสริมสร้างระบบปฏิบัติการทางอาชีพของคุณ โดยไม่
ทำให้คุณวิตกกังวลถึงสิ่งที่กำลังทำอยู่มากเกินไป

คุณไม่มีทางมองเห็นเส้นทางการเปลี่ยนทิศทางได้ตั้งแต่เริ่มต้น
และคุณก็คงไม่อยากเห็นด้วย ลองคิดดูสิว่าถ้าคุณรู้ว่าก้าวต่อไป
มีอะไรรออยู่ก็คงน่าเบื่อเต็มที่ สิ่งที่น่าตื่นเต้นในการรับมือกับโอกาส
ใหม่ๆ คือความเสี่ยงและความไม่แน่นอน เปรียบได้กับ “เสียงเรียก
แห่งการผจญภัย” ตามแบบฉบับการเดินทางของวีรบุรุษของโจเซฟ

แคมป์เบลล์^๘ ซึ่งบอกว่า เราต้องเสียดายเข้าไปในดินแดนที่ไม่รู้จักและ
เติบโตเป็นตัวเองอย่างเต็มที่

ความแตกต่างระหว่างวิกฤติ กับการเปลี่ยนทิศทาง

เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันขึ้นในชีวิตของเรา เหตุการณ์
เหล่านั้นล้วนคลอนความมั่นใจ ทำให้เรารู้สึกล้มเหลวและ
โลกทั้งใบที่เราเคยรู้จักก็พังทลายลงกับตา ไม่ว่าจะเป็นการ
จากไปของคนที่เรารัก การเจ็บป่วย การหย่าร้าง หรือถูก
ไล่ออกจากงาน ทั้งหมดล้วนสร้างความทุกข์ทรมานให้
กับเราทั้งสิ้น แต่การเรียกเหตุการณ์เหล่านี้ว่า “จุดเปลี่ยน”
ดูจะเป็นการเข้าใจผิดไปสักหน่อย

เพราะในที่นี่ การเปลี่ยนทิศทางคือ การเปลี่ยนแปลง
ในอาชีพการงาน ที่เมื่อมาถึงจุดหนึ่งคุณพร้อมสำหรับ
ความท้าทายใหม่ๆ และคุณสมัครใจทำให้เกิดขึ้น ซึ่ง
ต่างจากเหตุการณ์ที่สร้างความเจ็บปวดข้างต้นที่มักเกิดขึ้น
โดยคุณไม่สมัครใจ

เมื่อเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้นกับเรา บางครั้งเรา
จำเป็นต้องได้รับความเห็นใจ และบางครั้งก็ต้องอาศัย
การบำบัดหรือคำแนะนำทางจิตวิญญาณ การเยียวยา
ความรู้สึกเหล่านี้ต้องอาศัยระยะเวลาเพื่อปลีกริว

^๘ แบบฉบับการเดินทางของวีรบุรุษ (Hero's journey archetype) เป็นส่วนหนึ่งในทฤษฎี
วรรณคดีที่คิดค้นโดยโจเซฟ แคมป์เบลล์ (Joseph Campbell) ซึ่งเรียกว่าโมโนไมธ (Monomyth)
แคมป์เบลล์ได้ศึกษาด้านานและนิทานปรัมปราต่างๆ แล้วสรุปการเดินทางของวีรบุรุษโดยแบ่งออกเป็น
3 ตอน 17 ขั้นตอน ซึ่งหาอ่านได้ในหนังสือ *The Hero with a Thousand Faces* (ผู้แปล)

ประมวลผล และจัดกลุ่มใหม่ บางครั้งแค่ตื่นขึ้นมาและมีชีวิตรอดไปอีกวันก็เป็นความสำเร็จมหาศาลแล้ว เพราะวิกฤติที่เกิดขึ้นในชีวิตต้องอาศัยการประมวลผลมากกว่าการวางแผน แต่เชื่อว่าทุกคนจะมีอภิสิทธิ์ทำทั้งสองอย่างต่อเนื้อกันได้ คนที่ตกอยู่ในห้วงความทุกข์ย่อมต้องใช้เวลารักษาตัว ก่อนก้าวไปสู่ขั้นตอนการเปลี่ยนทิศทางในเชิงรุกมากขึ้น

หลายครั้งที่ประสบการณ์แสนเจ็บปวดทำหน้าที่เป็นเสียงปลุกอันทรงพลังซึ่งกระตุ้นให้เราสร้างสิ่งใหม่ ตอนท้ายของหนังสือเล่มนี้ ฉันใส่รายชื่อหนังสือแนะนำสำหรับแต่ละขั้นตอนของการเปลี่ยนทิศทาง ไว้ให้ทุกคนแล้วในหัวข้อ “วิชาการเปลี่ยนทิศทาง 201” แต่มีหนังสืออีกสองเล่มที่ฉันอยากแนะนำให้อ่านเพื่อให้คุณเข้าใจและยอมรับกับเหตุการณ์สำคัญต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิต นั่นคือ *เมื่อทุกอย่างพังทลาย (When Things Fall Apart)* โดย เหม่า ไซดร์น และ *Second Firsts* โดย คริสติน่า รัสมุสเซน

เชื่อมต่อจุดด้วยการมองย้อนกลับไป

ตอนอายุสี่สิบปี ฉันพักการเรียนที่ยูซีแอลเอ สาขารัฐศาสตร์และการสื่อสาร เพื่อเข้าทำงานเป็นพนักงานคนแรกให้กับบริษัทสตาร์ทอัพในซิลิคอนแวลลีย์ซึ่งดำเนินธุรกิจทำโพลสำรวจทางการเมือง นี่เป็นการเปลี่ยนทิศทางครั้งแรกของฉัน งานนี้กระตุ้นให้ฉันคิดว่า อะไรทำให้เราเปลี่ยนจากวิถีชีวิตหนึ่งไปสู่อีกวิถีชีวิตหนึ่งอย่างรวดเร็วและประสบความสำเร็จ แม้ว่ามันจะขัดกับสิ่งที่คนอื่นทำอยู่ก็ตาม

เมื่อนึกย้อนกลับไป ฉันมองอาชีพของฉันเป็นการเปลี่ยนทิศทางอย่างต่อเนื่องเป็นชุด ทั้งภายในบริษัทและตัวฉันเอง โดยฉันได้เปลี่ยนทิศทางเล็กๆ น้อยๆ หลายครั้งในธุรกิจของตัวเอง

- ◆ หลังจากทำงานเกี่ยวกับการจัดการบัญชีผู้ใช้กูเกิลแอดเวิร์ดส์ (Google AdWords)⁹ ที่โพลิมेटริกซ์ (Polimetric) เป็นเวลาสองปี ฉันก็ได้งานใหม่ด้านการฝึกอบรมและพัฒนาที่กูเกิล โดยมีหน้าที่สอนให้ตัวแทนฝ่ายบริการลูกค้ารู้จักวิธีส่งเสริมการขายผลิตภัณฑ์แอดเวิร์ดส์
- ◆ ต่อมาฉันก็เปลี่ยนทิศทางอยู่ภายในกูเกิล โดยย้ายจากทีมฝึกอบรมผลิตภัณฑ์แอดเวิร์ดส์ไปยังทีมพัฒนาอาชีพ การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้เกิดขึ้นอย่างง่ายดายหลังจากที่ฉันเข้ารับการฝึกในสถาบันฝึกอบรมผู้ฝึกสอนในช่วงวันหยุดเสาร์-อาทิตย์เพื่อเป็นโค้ชที่มีใบรับรอง เมื่อเข้าทำงานในทีมพัฒนาอาชีพ ฉันช่วยสร้างและเปิดตัวโปรแกรมการฝึกอบรมระดับสากลสำหรับผู้จัดการ ชื่อแคเรียร์กูรู (Career Guru) ซึ่งเปิดให้ผู้ใช้กูเกิลเข้ามาฝึกอบรมได้โดยไม่ต้องนัดหมายล่วงหน้า และโปรแกรมนี้อย่างได้รับการกล่าวถึงว่าเป็นสิทธิประโยชน์ซึ่งทำให้กูเกิลเป็นบริษัทอันดับต้นๆ ที่น่าทำงานด้วย
- ◆ ขณะทำงานที่กูเกิล ฉันก็เริ่มทำงานอดิเรกในช่วงกลางคืนและสุดสัปดาห์ ซึ่งก็คือการเขียนบล็อกและหนังสือชื่อ *Life After College* ที่กลายมาเป็นจุดเริ่มต้นสู่ก้าวสำคัญของฉัน แม้ว่าในช่วงปีแรกๆ ฉันจะยังมองไม่ออกว่ามันจะกลายเป็นอาชีพของฉันได้อย่างไร

⁹ คือบริการโฆษณาออนไลน์ของกูเกิล โดยคิดค่าบริการเป็นรายคลิก (ผู้แปล)

- ◆ ตอนที่ลาออกจากภูเก็ล ฉันเปลี่ยนทิศทางไปเริ่มต้นทำธุรกิจให้คำปรึกษาด้านอาชีพและเป็นวิทยากร ฉันเปลี่ยนบริบท สภาพแวดล้อมการทำงานของตัวเอง แต่ไม่ได้เปลี่ยนเนื้อหา ของงาน โดยยังใช้จุดแข็งและทำกิจกรรมชุดเดิมอยู่ หลังจากนั้นสองปี ฉันขยับขยายช่องทางจากการเขียนบล็อกไปเป็นเว็บไซต์ โดยใช้ชื่อของตัวเองว่า *JennyBlake.me* ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างจิตใจ ร่างกาย และธุรกิจ

สตีฟ จ็อบส์ เคยพูดไว้ในปี 2005 ขณะกล่าวสุนทรพจน์ในพิธีมอบปริญญาบัตรที่มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ดว่า “คุณไม่สามารถเชื่อมต่อจุดโดยการมองไปข้างหน้า แต่จะทำได้ก็ต่อเมื่อมองย้อนกลับไปเท่านั้น” วันเวลาของการวางแผนทางอาชีพได้จบลงแล้ว คุณไม่จำเป็นต้องระบายรายละเอียดของชีวิตตัวเองในอีกห้าทศวรรษหรือห้าปีต่อจากนี้ ลองนึกถึงสิ่งที่คุณกำลังทำเมื่อห้าปีก่อนดูสิ ตอนนั้นคุณคิดไหมว่าตัวเองจะมาอยู่ ณ จุดนี้ในปัจจุบัน ความท้าทายในห้วงเวลานี้คือการอยู่กับปัจจุบัน ซึ่งทำให้เราตื่นตัวและรับรู้ถึงความเสี่ยงต่างๆ ที่อยู่ตรงหน้าเรา

ฉันอยากให้คุณนึกย้อนไปถึงประวัติการทำงานของตัวเองและเชื่อมต่อจุดโดยมองย้อนกลับไปว่าคุณเคย เปลี่ยนทิศทางจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งอย่างไรบ้าง ไม่แน่ว่าคุณอาจเคยใช้แนวคิดต่างๆ ที่ระบุในหนังสือเล่มนี้กับอาชีพของคุณมาก่อนโดยไม่รู้ตัวก็ได้

ที่ว่าฉันไม่เห็นด้วยกับจ็อบส์อยู่เรื่องหนึ่ง ฉันคิดว่า การเชื่อมต่อจุดสักหนึ่งหรือสองจุดโดยการมองไปข้างหน้าเป็นสิ่งที่ทำได้ บางทีมันอาจไม่สมบูรณ์แบบ แต่เราพัฒนาตัวเองให้เก่งขึ้นในการเชื่อมไปยังขั้นถัดไปในอาชีพของเราและเราต้องเก่งขึ้นให้ได้ เพราะสภาพเศรษฐกิจกดดันให้เราต้องรับมือกับความเปลี่ยนแปลงได้มากขึ้น

การเรียนรู้ที่จะเชื่อมต่อบุคคลโดยมองย้อนกลับไป และจากนั้น ค่อยมองไปข้างหน้า จะช่วยให้เราเชื่อมต่อบุคคลได้ตามเวลาจริง ไม่รอนานเกินไปจนหมดไฟ ไร้สุข หรือถูกบังคับให้เปลี่ยน

ฉันใช้เวลาในช่วงสิบปีที่ผ่านมาไปกับการศึกษาและการเปลี่ยนแปลงทางอาชีพ เพราะชีวิตของฉันขึ้นอยู่กับ การเปลี่ยนผ่านเหล่านี้ การทบทวนผ่านการมองย้อนอดีต การพิจารณาอาชีพของตัวเอง และการสัมภาษณ์คนอื่น ๆ ทำให้ฉันค้นพบรูปแบบของสิ่งที่ทำให้การเปลี่ยนผ่านเหล่านี้ประสบความสำเร็จ รวมถึงมองเห็นอุปสรรคของการเปลี่ยนผ่านดังกล่าว

ฉันทำงานกับคนทุกวัยและทุกอาชีพ คนที่ประสบความสำเร็จเปิดโอกาสให้ตัวเองสำรวจสิ่งต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง ซึ่งช่วยส่งเสริมให้พวกเขาค้นพบก้าวต่อไปของตัวเองได้อย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะอยู่ในออฟฟิศที่มีพนักงานพันคนหรือหมื่นคน พวกเขา ก็ค้นหาและสร้างวัฒนธรรมที่ทำให้เปลี่ยนจากงานตำแหน่งหนึ่งไปยังงานตำแหน่งต่อไปที่สอดคล้องกันได้

- ตอนที่ฉันอยู่ที่กูเกิล ฉันทำงานในแผนกทรัพยากรบุคคลอยู่ห้าปีครึ่ง ขณะที่จำนวนพนักงานของบริษัทพุ่งพรวดจาก 6,000 เป็น 36,000 คน ฉันฝึกอบรมคนมากกว่า 1,000 คน ตั้งแต่เด็กจบใหม่ไปจนถึงผู้จัดการหรือผู้อำนวยการระดับอาวุโส และสังเกตเห็นว่าจุดอึดในตัวในอาชีพส่งผลกระทบต่อทุกคนอย่างไร ซึ่งไม่ใช่แค่กับคนทำงานในระดับแรกเข้าเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น ทั้งพนักงานและผู้จัดการต่างก็ต้องการสิ่งเดียวกัน นั่นคือ แรงงานที่มีความสุข มีส่วนร่วม และสร้างสรรค์ แต่พวกเขาไม่รู้วิธีเติมเต็มช่องว่างในการสื่อสารระหว่างกันเมื่อต้องพูดถึงขั้นต่อไปในอาชีพการงาน ตอนที่ฉันเริ่มเป็นโค้ชให้กับเหล่าผู้ประกอบการ ฉันสังเกตเห็นว่าพวกเขาอยากประสบความสำเร็จโดยไม่ต้องตกอยู่ภายใต้ความกดดันของสิ่งที่ “คนอื่น” กำลังทำอยู่ พวกเขา ต้อง เชื่อมต่อบ้างน้อยสองสามจุด

โดยมองไปข้างหน้าในแบบของเขาเองและอิงจากจุดแข็งที่ตัวเองมีอยู่ เพื่อดำเนินธุรกิจต่อไป

เราจะร่วมกันหาวิธีที่ทำให้คุณทำกระบวนการเหล่านี้ได้เก่งมากขึ้น ไม่ว่าคุณจะอยู่ในสภาพแวดล้อมการทำงานแบบใด คุณก็เชื่อมต่อกับอาชีพของคุณได้ด้วยมุมมองย้อนกลับไปดูว่างานแต่ละตำแหน่งที่มีความสอดคล้องกันนั้นนำไปสู่ตำแหน่งถัดไปที่คุณอยากครอบครองได้อย่างไร หนังสือเล่มนี้จะสอนให้คุณรู้ว่า ทำอย่างไรถึงจะเป็นนักต่อจุดผู้เชี่ยวชาญซึ่งมองไปข้างหน้าทั้งในตอนนี้และอนาคต

ก่อนอื่น ขอให้คุณทิ้งความคาดหวังและความกลัวเกี่ยวกับสิ่งที่สามารถ หรือ ควรจะ หรือ อาจจะ เกิดขึ้นไปให้หมด แล้วย้อนกลับมามองจุดที่คุณอยู่ตอนนี้และจุดที่คุณอยากไปถึง นั่นคือทั้งหมดที่คุณต้องทำ เมื่อคุณก้าวไปสู่ขั้นถัดไปแล้ว คุณจะเก็บเกี่ยวประสบการณ์ และข้อมูลจากชีวิตจริงเพื่อวางแผนก้าวต่อไปได้

ตอนเรียนอยู่ชั้นปีหนึ่งที่ยูซีแอลเอ ฉันวางแผนวิชาบังคับทั้งสี่ปีแบบไตรมาสต่อไตรมาส ปีต่อปี เพื่อหาหนทางว่าจะเรียนวิชาเอกแบบสองวิชาควบคู่กัน¹⁰ อย่างมีประสิทธิภาพได้อย่างไร ฉันพิมพ์แผนการชีวิตของฉันสี่ปีต่อจากนี้ ขนาดความยาวหนึ่งหน้ากระดาษแล้วใส่ไว้ในซองพลาสติกใส และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดทุกตัวอักษร จนกระทั่งเรียนจบ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการก้าวเข้าสู่โลกแห่งความเป็นจริงที่คาดการณ์อะไรไม่ได้

อย่างไรก็ตาม การวางแผนอย่างเข้มงวดทำให้ฉันคว้าโอกาสเข้าทำงานที่บริษัทสตาร์ทอัพตอนปีสามได้ เพราะฉันเก็บหน่วยกิตได้มากกว่าที่วางแผนเอาไว้ แต่แผนการนี้แน่นมากจนทำให้ฉันพลาดโอกาสที่จะได้สำรวจเส้นทางใหม่ๆ ที่ไม่มีอยู่ในตัวเลือกที่กำหนดไว้ แล้วข้อเสนอเรื่องงานก็เปิดทางให้กับอาชีพที่เหลือทั้งหมดของฉัน

¹⁰ แผนการเรียนแบบวิชาเอกคู่ (Double-major) คือ การเรียนสองสาขาวิชาควบคู่กัน โดยที่ทั้งสองวิชานั้นต้องอยู่ในคณะเดียวกัน (ผู้แปล)

และเป็นสิ่งเดียวที่ฉัน *ไม่ได้* วางแผนไว้ ทั้งยังเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่เกิดขึ้นตลอดชีวิตการเรียนในมหาวิทยาลัยด้วย

วิธีเปลี่ยนทิศทางแบบคร่าว ๆ

การพัฒนาอย่างว่องไว คือ ความร่วมมือในการบริหารจัดการโครงการที่เน้นการวางแผน การทดสอบ และการออกตัวอย่างต่อเนื่อง คำกล่าวหนึ่งเกี่ยวกับวิธีดำเนินธุรกิจแบบนี้ที่ฉันชอบคือ “ทุกครั้งที่คุณทำงานซ้ำ เท่ากับว่าคุณเข้าใกล้การทำงานดังกล่าวแบบอัตโนมัติไปอีกขั้นหนึ่ง” ด้วยความที่คนรุ่นเรามีการประกอบอาชีพที่ซ้ำ ๆ มากกว่าคนรุ่นก่อนมาก จึงถือเป็นหน้าที่ที่เราทุกคนจะต้องทำทุกขั้นตอนที่เกี่ยวข้องให้ดีขึ้น

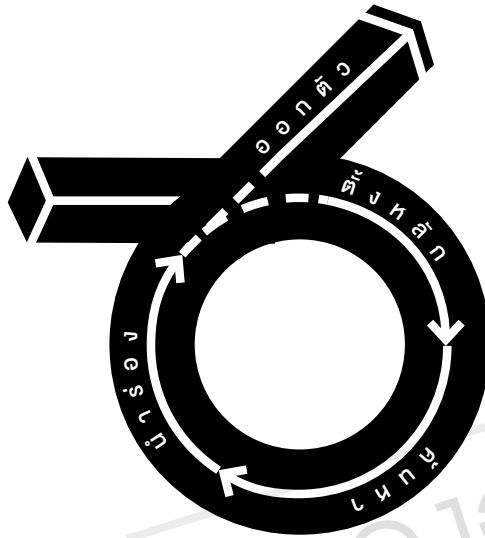
หนังสือเล่มนี้ประกอบด้วยกระบวนการสี่ส่วน เรียกว่า *วิธีการเปลี่ยนทิศทาง* ได้แก่ ตั้งหลัก ค้นหา นำร่อง และออกตัว คุณจะได้เรียนรู้วิธีการเชื่อมช่องว่างระหว่างจุดที่คุณอยู่และจุดที่คุณอยากไปถึงอย่างเป็นระบบ

ในกีฬาบาสเกตบอล การเปลี่ยนทิศทางหมายถึง การที่ผู้เล่นวางเท้าข้างหนึ่งไว้กับที่อย่างมั่นคงขณะขยับเท้าอีกข้างไปในทิศทางอื่นเพื่อหาทางเลือกในการเล่น เช่นเดียวกับนักบาสเกตบอล การเปลี่ยนทิศทางที่ประสบความสำเร็จเริ่มต้นจากการวางเท้า *ตั้งหลัก* เพื่อสร้างรากฐานที่แข็งแกร่ง จากนั้นก็ *ค้นหา* โอกาสในสนาม โดยตั้งมั่นอยู่กับที่ในขณะที่มองหาทางเลือก แต่แค่การค้นหาอย่างเดียวไม่อาจทำให้แต้มเพิ่มขึ้นบนกระดานได้ ในที่สุดคุณก็ต้องเริ่มส่งบอลไปรอบ ๆ สนาม ซึ่งเปรียบได้กับการทดสอบแนวคิดและรับผลสะท้อนกลับหรือ *การนำร่อง* เพื่อสร้างมุมมองและโอกาสทำคะแนน และแล้วในที่สุดก็มาถึง *การออกตัว* สู่อุทิศทางใหม่

รายละเอียดของแต่ละขั้นตอนในภาพรวมมีดังต่อไปนี้

- ◆ **ตั้งหลัก** คือการสร้างรากฐานจากค่านิยม จุดแข็ง และ ความสนใจ แล้วกำหนดวิสัยทัศน์ล่วงหน้าหนึ่งปี การเปลี่ยน ทิศทางที่ประสบความสำเร็จที่สุดเริ่มต้นจากจุดแข็งที่คุณ มีอยู่แล้ว สิ่งที่ใช้ได้ผล อยู่แล้ว และการนิยามความสำเร็จ ให้กับขั้นถัดไปในชีวิต
- ◆ **ค้นหา** คือการศึกษาค้นคว้าทักษะใหม่ที่เกี่ยวข้องกับ พวดคุณ ภัยกับคนอื่น และแสวงหาโอกาสที่เป็นไปได้ นี่เป็นขั้นตอน ของการสำรวจ เป็นการค้นหาและอุดช่องว่างด้านความรู้ ทักษะ และการสนทนาหลากหลายรูปแบบ
- ◆ **นำร่อง** คือการทำการทดลองเล็กๆ ที่มีความเสี่ยงต่ำเพื่อ ทดสอบทิศทางใหม่ของคุณ การนำร่องจะช่วยเก็บข้อมูลและ ผลตอบรับตามเวลาจริง ทำให้คุณปรับเปลี่ยนได้เรื่อยๆ แทนที่จะกระโจนไปข้างหน้าโดยมองไม่เห็นอะไรเลย
- ◆ **ออกตัว** ในที่สุดก็ถึงเวลาของก้าวที่ใหญ่ขึ้น เมื่อทำตาม สามขั้นตอนข้างต้นซ้ำๆ หลายๆ ครั้งเท่าที่จำเป็น จะช่วยลด ความเสี่ยงและทำให้คุณมีโอกาสประสบความสำเร็จมากขึ้น โดยการทำตามขั้นตอนที่ว่าจะพาคุณเข้าใกล้เป้าหมาย ประมาณ 80 - 90 เปอร์เซ็นต์ ส่วนการออกตัวคือ การที่ คุณดึงคันโยกเพื่อไปให้ถึงอีก 10 - 20 เปอร์เซ็นต์ที่เหลืออยู่ ซึ่งขั้นตอนเหล่านี้เป็นการตัดสินใจในระดับที่ใหญ่ขึ้นซึ่งต้อง อาศัยความทุ่มเท ถึงแม้จะกำลังเผชิญหน้ากับความไม่ แน่นอนที่ยังหลงเหลืออยู่บ้างก็ตาม

วงการเปลี่ยนทิศทาง

ตลอดทั้งเล่มคุณจะได้พบกับแบบฝึกหัดที่กำกับด้วยสัญลักษณ์ **E** สำหรับนำไปปรับใช้กับสิ่งที่คุณกำลังเรียนรู้และวางแผนการเปลี่ยนทิศทางของคุณ ซึ่งทุกแบบฝึกหัดจะมีแม่แบบออนไลน์สำหรับปรับใช้ให้เหมาะกับตัวคุณ โดยเข้าไปได้ที่ PivotMethod.com/toolkit

นอกจากนี้ในหนังสือยังมีขั้นตอนที่ห้าเพิ่มเข้ามา ซึ่งเป็นขั้นตอนสุดท้าย นั่นคือ **ผู้นำ** โดยอธิบายวิธีที่องค์กรและผู้นำจะนำวิธีการเปลี่ยนทิศทางไปปรับใช้เป็นกรอบแนวคิดในการสอนงานให้กับลูกน้อง ซึ่งวิธีการเปลี่ยนทิศทางอาชีพและกรอบความคิดที่แนะนำในเล่มช่วยเสริมสร้างวัฒนธรรมและความแข็งแกร่งให้แก่องค์กร ทั้งยังส่งเสริมให้พนักงานเปลี่ยนทิศทางทั้งภายในบริษัทและในบทบาทหน้าที่ของตนเองก่อนจะมองหาโอกาสจากภายนอกบริษัท

การเปลี่ยนทิศทางต้องใช้เวลานานแค่ไหน

วิธีการเปลี่ยนทิศทางเป็นกระบวนการที่เป็นวงจร ไม่ใช่ทำครั้งเดียวจบ บางครั้งใช้เวลาแค่หนึ่งเดือน แต่บางครั้งอาจใช้เวลาเป็นปี ๆ กว่าที่จะไปถึงจุดหมาย บางครั้งก็ต้องอาศัยการเปลี่ยนทิศทางเล็กๆ หลายๆ ครั้งเหมือนตอนที่รถบรรทุกจะเลี้ยวก็ต้องอาศัยพื้นที่มาก การเปลี่ยนทิศทางที่ใหญ่ขึ้นจึงต้องอาศัยการเปลี่ยนแปลงเล็กๆ หลายครั้งเช่นกัน เริ่มจากตั้งหลัก - ค้นหา - นำร่องหลาย ๆ ครั้งเท่าที่จำเป็น เพื่อให้ได้ความชัดเจนและผลตอบรับก่อนจะมุ่งไปสู่ขั้นตอนที่ดี นั่นคือ การออกตัว

ทั้งนี้เวลาที่ใช้ในการเปลี่ยนทิศทางขึ้นอยู่กับว่าจุดที่คุณต้องการไปถึงกับจุดที่คุณอยู่ตอนนี้ห่างกันแค่ไหน ซึ่งจำกัดความเสี่ยงของคุณ เงินสำรอง ความเชี่ยวชาญ ชื่อเสียง และความซับซ้อนของสิ่งที่คุณกำลังสร้างขึ้นมา ซึ่งท้ายที่สุดแล้ว ผลลัพธ์ จะเป็นตัวบ่งชี้ว่าคุณอยู่ตรงไหนในการเปลี่ยนทิศทางของตัวเอง คุณสัมผัสได้ถึงแรงผลักดันหรือความสำเร็จหรือไม่ ได้รับรายได้หรือแรงบันดาลใจใหม่ๆ ในการทำงานตามที่ต้องการไหม ถ้าคำตอบคือ *ไม่* ให้ย้อนกลับไปยังขั้นตอนแรก ๆ ของการเปลี่ยนทิศทางเพื่อดูว่าต้องปรับเปลี่ยนอะไรอีกบ้าง

ในการฝึกอบรมฉันจะปฏิบัติตามวิธีการเปลี่ยนทิศทางร่วมกับคนอื่นเพียงขั้นตอนละสิบนาที แต่ฉันมักใช้เวลาเป็นเดือนหรือมากกว่านั้นในแต่ละขั้นตอนเมื่อทำงานร่วมกับลูกค้าที่เข้ามารับการฝึกอบรมเป็นรายบุคคล และวิธีนี้ยังใช้ได้ดีเมื่อนำไปปรับใช้กับปัญหาในแผนธุรกิจด้วย

ฉันได้แบ่งปันวิธีฝึกอบรมนี้ในรูปแบบต่างๆ ให้กับหลายพันคน เพื่อช่วยให้พวกเขามีความมั่นใจในการประกอบอาชีพ เนื่องจากวิธีนี้เผยให้เห็นจุดแข็งที่ซ่อนอยู่ ผู้เปลี่ยนทิศทางการหลายคนจึงมักแสดงความรู้สึกอย่าง “ไม่ยากเชื่อเลยว่าฉันไม่เคยมองเห็นเรื่องนี้มาก่อน มันดูชัดเจนเหลือเกินเมื่อมองย้อนกลับไป” หรือ “ผมรู้สึกว่ทั้งชีวิตและอาชีพของผมที่ผ่านมาได้เตรียมผมให้พร้อมสำหรับเรื่องนี้ โดยที่ผมไม่รู้ตัว”

ทุกคนต่างคิดว่าเราควบคุมอาชีพของตัวเองได้อย่างเต็มที่ แต่ความจริงแล้วอาชีพกำลังทำงานอยู่หลังฉากแทนเรา อาชีพเหล่านั้นค่อยๆ เปลี่ยนแปลงตัวเราทีละนิด ก่อนที่เรารู้ตัวว่าต้องเปลี่ยนทิศทางด้วยซ้ำ

การยอมรับความจริงที่ว่านี่ต้องอาศัยการยอมจำนน นั่นคือการยอมรับว่าเราไม่สามารถวางแผนได้อย่างเฉพาะเจาะจงว่าในอีกสิบปี ยี่สิบปี หรือสามสิบปีต่อจากนี้ชีวิตของเราจะเป็นอย่างไร

ถึงเวลาปลดปล่อยตัวเองให้พ้นจากภาพมายาของความมั่นคงในอนาคตที่ถูกกำหนดเอาไว้ แล้วปล่อยให้ชีวิตสร้างความประหลาดใจให้กับคุณ เพราะก้าวเดียวที่ต้องสนใจ คือก้าวถัดไปของคุณ

บอกกล่าวก่อนจะไปกันต่อ

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้เรียกร้องให้คุณลาออกจางานหรือต่อสู้กับใคร ซึ่งปัจจุบันมีหนังสือแนวนี้ออกมาหลายเล่ม นับตั้งแต่มนุษย์ค้นพบว่าเราก่อตั้งบริษัทของตัวเองได้แม้มีเพียงแล็ปท็อปแค่เครื่องเดียว โดยไม่ต้องมีออฟฟิศเป็นหลักแหล่ง มอบหมายงานทุกอย่างให้กับแรงงานภายนอก และทำงานจากชายหาดที่โหนดักแห่งในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งฉันทำทุกอย่างที่ว่านั้นมาหมดแล้วและรู้สึกมีชีวิตชีวามาก แต่นั่นไม่ใช่ทั้งหมดที่ฉันอยากกล่าวถึง

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้เตือนให้คุณอยู่เฉย ๆ และยอมถูกจ้องจํา ด้วยตรวนทองคำเมื่อถึงจุดอิมตัวในอาชีพ ฉันไม่เชื่อเรื่องการยอมทนอยู่กับชีวิตการทำงานที่ต่ำกว่ามาตรฐาน เพราะว่าเพื่อนและครอบครัว (ผู้มีวัตถุประสงค์หลักคือปกป้องคุณให้ปลอดภัย) หรือสังคมบอกว่า ต้องทำแบบนั้น

การที่กักเอาว่าทุกคนควรเดินตามเส้นทางนี้หรือทางอื่น หรือตัดสินใจว่าเส้นทางหนึ่งดีหรือแยกว่าอีกเส้นทางนั้นเป็นเรื่องผิด *กรอบแนวคิดในการเปลี่ยนทิศทาง* ไม่ใช่การเปลี่ยนงานตามอำเภอใจ โดยลาออกจากงานหรือล้มเลิกธุรกิจทันทีที่มองเห็นสัญญาณแห่งความทุกข์เป็นครั้งแรก แต่เน้นไปที่การเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นธรรมชาติภายในบทบาทหน้าที่ของคุณและจากตำแหน่งหนึ่งไปยังอีกตำแหน่งหนึ่ง ขณะเดียวกันก็ยังเปิดรับทางเลือกที่หลากหลายในระหว่างทางไปพร้อมกันด้วย

หลายคนเดินเข้าเดินออกจากการเป็นนายตัวเอง บางครั้งคนเหล่านี้ทำธุรกิจเพียงลำพังหรือไม่ก็ทำร่วมกับหุ้นส่วน บางทีพวกเขาทำงานเป็นที่ปรึกษาในระยะยาวให้กับบริษัทใหญ่ ๆ และบางครั้งพวกเขาก็กลับไปทำงานในองค์กรแบบเต็มเวลาหรือนอกเวลา เหล่าผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดที่ฉันรู้จักจะเชี่ยวชาญในการทำงาน กับบริษัท โดยเป็นที่ปรึกษาในช่วงที่บริษัทเหล่านี้กำลังสร้างธุรกิจ

ส่วนลูกจ้างที่ประสบความสำเร็จที่สุดที่ฉันรู้จัก มักมีทักษะด้านความคิดสร้างสรรค์และการสร้างสิ่งใหม่ ๆ ภายในองค์กรที่พวกเขาทำงานอยู่ หลายคนเปลี่ยนทิศทางอยู่ภายในบริษัทที่พวกเขารัก จนถึงขนาดบัญญัติตำแหน่งใหม่ขึ้นมาเลยทีเดียว พวกเขารู้ว่าตัวเองสร้างผลงานได้จากการใช้ทรัพยากรของบริษัทอย่างคุ้มค่าที่สุดในขณะที่ได้รับเงินเดือนไปด้วย พวกเขาสะสมชุดทักษะ ประสบการณ์ และคนรู้จักภายในบริษัทซึ่งจะอยู่กับพวกเขาไปตลอดชีวิตการทำงาน

แน่นอนว่าภายใต้การเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การคิดค้น และการเปลี่ยนแปลง ย่อมมีความกังวลแฝงอยู่ ฉันจะไม่ช่วยคุณบรรเทาความกลัวโดยบอกว่าการเปลี่ยนทิศทางการอาชีพเป็นเรื่องง่ายและสนุกเสมอ แน่นอนว่ามันเป็นแบบนั้นได้ แต่ก็ต้องอาศัยการทำงาน ความมุ่งมั่น การตั้งคำถาม การแก้ไขปัญหา และการปรับตัวให้เข้ากับเครื่องมือและกลวิธีใหม่ๆ ด้วย ซึ่งส่วนใหญ่คุณมีทักษะเหล่านี้อยู่แล้ว

โอกาสในเวลานี้คือการดึงดูดแข็งของคุณออกมา เพื่อจะได้เตรียมพร้อมรับมือกับการเปลี่ยนทิศทางเมื่อโอกาสมาถึง ตลอดทั้งกระบวนการนี้ คุณจะหยุดยั้งความบกพร่องต่างๆ ในระบบปฏิบัติการของคุณ และเริ่มหันเหความสนใจและพลังสมองอันมีค่าไปยังสิ่งที่สำคัญมากที่สุด

ไม่มีประโยชน์อะไรที่ฉันจะปั้นแต่งความจริงให้ดูดีเกินเหตุ ดินแดนใหม่นี้อาจเต็มไปด้วยความท้าทาย แต่วิธีการที่คุณเผชิญและตีความนั้นสำคัญที่สุด คุณเรียนรู้ที่จะหาประโยชน์จากความเสี่ยง ความกลัว และความไม่แน่นอนได้โดยการทำให้มันเป็นประตูไปสู่โอกาส ดังนั้นก่อนจะนำวิธีการเปลี่ยนทิศทางไปใช้งาน คุณต้องทำความเข้าใจองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งในเชิงลึกเสียก่อน นั่นคือกรอบแนวคิดที่ทำให้วิธีการนี้เป็นไปได้ หากการเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งเดียวที่แน่นอนแล้วละก็ เรามาทำการเปลี่ยนแปลงให้ดียิ่งขึ้นกันเถอะ

การเติบโตสู่ทิวเขา

ผมทำสแตนด์อัปคอมเมดี้มาสิบแปดปี
ใช้เวลาสิบปีไปกับการเรียนรู้ สปีกับการปรับเปลี่ยนให้ดี
และสปีกับความสำเร็จอย่างล้นหลาม

จากหนังสือ *Born Standing Up* โดย สตีฟ มาร์ติน

ในงานสัมมนาประจำภูมิภาคตะวันตกเฉียงใต้ ปี 2011 ฉันนั่งอยู่ด้านหลังโต๊ะเล่นไฟท่ามกลางอากาศร้อนทางตอนใต้ของรัฐเท็กซัส ฉันกำลังเซ็นชื่อลงในหนังสือ *Life After College* อยู่ในงานเลี้ยงเปิดตัวเล็กๆ ตอนนั้นหนังสือยังไม่ถูกวางขายในร้าน เพราะเพิ่งจะ “พิมพ์เสร็จร้อนๆ จากแท่นพิมพ์” ลูกค้าคนแรกในแถวเดินมาที่โต๊ะขณะที่ฉันเริ่มเซ็น เขาถามว่า “แล้ว...คุณจะทำอะไรต่อ”

ฉันชะงักและอีกอักตอบไปอย่างกระอักกระอ่วน แม้ว่าเขาจะมีความตั้งใจดี แต่ฉันก็อดใจฝ่อไม่ได้ นี่เป็นเรื่องแปลกมากหลังซบเซากับปีศาจแห่งความกลัวของตัวเองมากกว่าสามปีเพื่อเขียนหนังสือเล่มนี้ออกมา มันคือเป้าหมายชีวิตของฉันที่แฝงอยู่ในปีกกระดาษซึ่งถูกร้อยรัดเข้าด้วยกัน รู่ๆ ก็มีคนมาถามถึงงานขึ้นต่อไปซะแล้ว

ความจริงก็คือ ฉันคิดอะไรไม่ออก ฉันเพิ่งจะเริ่มใช้วันลาแบบไม่ได้รับเงินเดือนจากกูเกิลไปแค่สามเดือน และในขณะที่วันลา

ค่อยๆ หมดไป ฉันก็รู้สึกกังวลถึงก้าวต่อไปในอาชีพการงานของตัวเอง บ่อยพอๆ กับการแปร่งฟันเลยทีเดียว ในแต่ละวันฉันเฝ้าครุ่นคิดว่า อะไรคือการตัดสินใจที่ถูกต้อง ระหว่างกลับไปທີ່เมืองเมาน์เทนวิว หลังจากทัวร์เปิดตัวหนังสือจบลง ขอทำงานนอกเวลาจากนิวยอร์ก หรือลาออกจากบริษัทซะเลย ฉันควรเลือกทางที่มั่นคงปลอดภัย หรือเปล่า หรือควรลองเสี่ยงออกจากงานและทำสิ่งที่ตัวเองกลัวและ ตื่นเต้นที่สุดด้วยการทำธุรกิจส่วนตัวแบบเต็มเวลาไปเลย

ถึงฉันจะชอบช่วงเวลาในการทำงานที่กู่เกิด เพราะเปรียบได้กับการเรียนหลักสูตรเอ็มบีเอห้าปีที่ดีที่สุดเท่าที่ฉันจะมีได้ แต่ที่สุดแล้ว ฉันรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองยังสร้างประโยชน์ได้มากกว่านี้ถ้าไปในทิศทางอื่น ฉันคำนวณออกมาเป็นตัวเลขดังนี้ ฉันช่วยเหลือพนักงานกู่เกิดได้ไม่เกิน 35,000 คนผ่านโปรแกรมพัฒนาอาชีพภายในองค์กร หรือฉันจะลาออกมาเพื่อช่วยเหลือผู้คนจำนวนเยอะกว่านั้น โดยทำตามปณิธานของฉันในการทำให้เป็นประโยชน์ที่สุดเท่าที่จะทำได้กับผู้คนให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

• คนบางคนประเมินชีวิตตัวเองโดยใช้เงินเป็นเกณฑ์ พวกเขาจึงเชื่อมโยงอาชีพของตัวเองเข้ากับการแสวงหาความมั่งคั่งและ เครื่องมือบ่งบอกความสำเร็จที่เป็นวัตถุ ผู้ที่เพิ่มพูนความมั่งคั่งทางด้านการเงินถือว่าเป็น *ผู้มีความมั่งคั่งสูง* แต่สำหรับคนจำนวนมหาศาลที่ฉัน เคยได้พบ เงิน *ไม่ใช่* แรงขับเคลื่อนอันดับหนึ่งของเป้าหมายและ ความสำเร็จ แต่เป็นเพียงหนทางหนึ่งที่น่าไปสู่จุดหมาย ยืนยันได้จากงานศึกษาวิจัยของแดเนียล คาร์เนแมน และแองกัส ดีตัน ที่กล่าวว่า เมื่อคนเรามีรายได้สุทธิต่อปีถึง 75,000 ดอลลาร์ (เท่ากับ 82,000 ดอลลาร์ในปัจจุบัน) สวัสดิภาพทางอารมณ์ในแต่ละวันของ พวกเขา ก็ไม่ได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด

สำหรับใครหลายคน การมีเงินก็เป็นเรื่องดี แต่ถ้าพวกเขา มีความยึดหยุ่นทางเศรษฐกิจพอที่จะเลือกได้ เงินนั้นต้องไม่ได้

แลงมาด้วยการทำงานที่ทำลายจิตวิญญาณ เหล่าคนที่ฉันกำลังพูดถึงและคนที่จะอินกับหนังสือเล่มนี้ที่สุดคือคนที่ไม่พอใจเมื่อทำอาชีพที่ไม่ต้องใช้ความพยายาม พวกเขาเต็มใจที่จะทำตามหน้าที่แต่ไม่ได้เตรียมตัวมานั่งอยู่เฉย ๆ โดยไม่เห็นคุณค่าหรือผลกระทบของงานที่ตัวเองทำ

บุคคลเหล่านี้มุ่งไปที่ *การเติบโตสู่ทริสูง และ ผลกระทบ* ไม่ใช่แค่เรื่องความมั่งคั่งเท่านั้น ฉันให้คำจำกัดความสั้น ๆ สำหรับคนเหล่านี้ว่า *ผู้สร้างแรงกระทบ* พวกเขารักการเรียนรู้ การลงมือทำการจัดการโครงการใหม่ๆ และการแก้ไขปัญหา พวกเขาใจกว้างและให้ความร่วมมือ ทั้งยังเต็มไปด้วยความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะสร้างความแตกต่าง

ผู้สร้างแรงกระทบมุ่งไปที่แรงผลักดันและการขยับขยายก่อนเป็นอันดับแรก พวกเขาตั้งคำถามว่า “ฉันกำลังเรียนรู้อะไรอยู่หรือเปล่า” เมื่อความต้องการที่จะเติบโตภายในได้รับการตอบสนอง พวกเขาจะหันมาสนใจโลกภายนอก พยายามสร้างแรงกระทบเชิงบวกต่อครอบครัว บริษัท ชุมชน และสังคมโลก บ่อยครั้งที่สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน เพราะการแสวงหาปัญหาที่พวกเขาแก้ไขและรับมือได้ ทำให้ผู้สร้างแรงกระทบตอบสนองต่อความต้องการของตัวเองที่มีต่อการสำรวจและความท้าทายได้ อีกทั้งยังค้นพบวิชาชีฟต่างๆ ในระหว่างทางด้วย

แครอล ดเว็ค นักจิตวิทยาจากมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด ผู้เขียนหนังสือ *เปลี่ยน Mindset ชีวิตเปลี่ยน (Mindset: The New Psychology of Success)* ค้นพบจากการวิจัยว่า คนที่ประสบความสำเร็จที่สุดคือคนที่มีกรอบความคิดแบบเติบโต คนเหล่านี้เชื่อว่าคุณสมบัติพื้นฐานที่พวกเขามีอยู่ปลูกฝังได้ด้วยความพยายาม แทนที่จะเชื่อว่าพรสวรรค์ของพวกเขา (หรือการไม่มีพรสวรรค์) เป็นลักษณะเฉพาะที่ถูกกำหนดมาแล้ว ดเว็คบอกว่า ความจริงแล้วสมองและ

พรสวรรค์เป็นเพียงจุดเริ่มต้น “ความไม่ฝืนที่จะทำให้สูงสุดความสามารถของตัวเองและยึดความฝืนนั้นเอาไว้ แม้กระทั่ง (หรือโดยเฉพาะ) ตอนที่มันไม่ได้เป็นไปด้วยดีซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของกรอบความคิดแบบเติบโต” ดเว็คอธิบายว่า “นี่คือกรอบความคิดที่จะทำให้คนแบ่งบานได้ในช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุดในชีวิต”

การรักษากรอบความคิดแบบเติบโตสำคัญต่อการเปลี่ยนทิศทางไปสู่ความสำเร็จ การมองว่าการเปลี่ยนแปลงคือโอกาสแทนที่จะมองว่าเป็นความผิดพลาดหรืออุปสรรคส่วนตัว จะทำให้คุณค้นพบทางออกที่สร้างสรรค์จากสิ่งที่ทำให้คุณตื่นเต้น แทนที่จะเป็นทางเลือกที่ต่ำกว่ามาตรฐานซึ่งถูกห่อหุ้มด้วยความกลัว การเปลี่ยนอาชีพโดยมุ่งจะวิ่งหนีจากความทุกข์และหลีกเลี่ยงความกลัวอย่างเดียวก็น่าเหมือนกับพยายามรักษาแผลเปิดด้วยพลาสติก เพราะหนทางแก้ไขเช่นนั้นไม่ได้คงอยู่ยาวนาน ด้วยกรอบความคิดแบบเติบโต คุณจะเปิดรับแนวคิดใหม่ๆ ฝ่าสิ่งเกิดการทดลองของตัวเอง มุ่งมั่นในการปฏิบัติ และยืดหยุ่นเมื่อเผชิญกับการเปลี่ยนแปลง

● สิ่งใด ๆ ก็ตามที่ถูกกำหนดไว้แบบตายตัวเป็นสิ่งที่ไม่เข้าท่าสำหรับผู้สร้างแรงกระแทก พวกเขาไม่ชอบความชะงักงันและความเบื่อหน่ายดังที่ทิม เฟอริสส์ ถ่ายทอดความรู้สึกนี้ไว้ในหนังสือ *ทำน้อยแต่รวยมาก (The 4-Hour Workweek)* ว่า “คู่อตรงข้ามของความรักคือความเฉยเมย และคู่อตรงข้ามของความสุขคือความเบื่อหน่าย” ปรากฏว่าความเบื่อหน่ายเองก็ทำให้เกิดความเครียดได้ ซึ่งเป็นสาเหตุของความไม่สบายกายเช่นเดียวกับการทำงานหนักเกินไป เพราะมันทำให้อัตราการเต้นของหัวใจและระดับฮอร์โมนคอร์ติซอล¹¹เพิ่มขึ้น ทั้งยังทำให้กล้ามเนื้อยึดตึง ปวดท้อง และปวดหัวด้วย

¹¹ Cortisol เป็นฮอร์โมนที่อยู่ในกลุ่มที่ช่วยเรื่องการตอบสนองต่อความเครียดของร่างกาย ระดับของฮอร์โมนนี้จะขึ้นลงตามธรรมชาติ แต่ถ้าขึ้นสูงจะทำให้เกิดความเครียด จึงถูกเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า ฮอร์โมนความเครียด (ผู้แปล)

สำหรับผู้สร้างแรงกระแทกแล้ว ความเปื้อนหาย คือ อาการบกพร่องในความสำเร็จ ซึ่งก็คือการไม่ได้สร้างความเติบโตและแรงกระแทกให้ได้มากที่สุด ไม่ใช่สัญญาของความเกียจคร้านที่ติดตัวมา เจมส์ ดองเคิร์ท ศาสตราจารย์ด้านประสาทวิทยาศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยวอเทอร์ลู เขียนไว้ว่า “เรามักนึกถึงความเปื้อนหายในแง่ของคนเกียจคร้าน หรือพวกที่วัน ๆ ไม่ทำอะไร แต่ความจริงแล้วความเปื้อนหายคือการที่ใครสักคนถูกจูงใจให้มีส่วนร่วมกับสภาพแวดล้อมรอบตัว แต่สุดท้ายความพยายามนั้นก็ล้มเหลว มันคือความไม่พึงพอใจอย่างก้าวร้าว”

ในงานศึกษาวิจัยปี 1997 ดร.เอมี เวอร์สโนวสกี รองศาสตราจารย์ด้านพฤติกรรมองค์กร วิทยาลัยการจัดการแห่งมหาวิทยาลัยเยล เสนอว่า คนเรามองการทำงานของตัวเองว่าเป็นงาน อาชีพ หรือวิชาชีพ พวกที่เอนเอียงไปทางงาน จะมองว่าการทำงานคือหนทางนำไปสู่การมีเงินชำระค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ส่วนพวกที่เอนเอียงไปทางอาชีพ มักเน้นไปที่ความสำเร็จ สถานะ และการเป็นที่ยอมรับนับถือ และพวกที่เอนเอียงไปทางวิชาชีพ จะอธิบายว่า การทำงานมีความสำคัญต่อชีวิตพวกเขา เป็นส่วนหลักของตัวตนและรางวัลที่เติมเต็มให้แก่พวกเขา ในกรณีนี้ ผู้สร้างแรงกระแทกจัดอยู่ในประเภทที่สองและอยากจะขยับไปอยู่ในประเภทที่สาม เว้นเสียแต่พวกเขาจะอยู่ในจุดนั้นอยู่แล้ว

ผู้สร้างแรงกระแทกไม่ได้ถามแค่ว่า *ฉันได้อะไร* แต่ยังถามด้วยว่า *ฉันได้เรียนรู้อะไร* *ฉันได้สร้างอะไร* และ *ฉันได้มีส่วนช่วยอะไร* พวกเขาประเมินคุณภาพชีวิตตัวเองโดยดูว่าพวกเขาได้เรียนรู้ เผชิญความท้าทาย และสร้างประโยชน์มากแค่ไหน ยิ่งถ้าพวกเขาทำทั้งสามสิ่งได้อย่างชาญฉลาด พวกเขาก็จะทำงานหนักเพื่อให้แน่ใจว่าจะได้เงินด้วย

ใช่ว่าผู้สร้างแรงกระแทกจะไม่สนใจเรื่องเงินทอง พวกเขาไม่ได้อยากใช้ชีวิตแบบศิลปินได้แก่ พวกเขารู้ว่าการให้ความสนใจกับ

คนอื่นเป็นเรื่องยากจนแทบเป็นไปได้หากความต้องการขั้นพื้นฐานของตัวเองยังไม่ได้รับการตอบสนอง แต่เมื่อต้องเผชิญหน้ากับความ เป็นไปได้ที่จะถึงจุดอิ่มตัวทางอาชีพ พวกเขาจะเลือกทิ้งการทำงาน สบายๆ ในองค์กร หรือไม่ก็เริ่มต้นทำธุรกิจส่วนตัว เมื่อถูกบังคับ ให้เลือก คนที่มุ่งแสวงหาการเรียนรู้และการสร้างประโยชน์อาจให้ ความสำคัญกับสินทรัพย์ทางปัญญามากกว่าสินทรัพย์ทางการเงิน แต่สุดท้ายพวกเขามักเกิดความมั่งคั่งในทั้งสองด้าน

ตัวอย่างเช่น คริสเตียน โกลโฟาโร และจอห์น สคิป ที่ต่อรอง ชื่อขายหุ้นสินค้าโภคภัณฑ์อยู่ที่วอลล์สตรีทถึงห้าปี ด้วยความเบื่อหน่าย กับความกดดันจากการทำงานในแต่ละวันและต้องการแสวงหา ความหมายให้กับชีวิตที่มากกว่าการซื้อขายสินค้าโภคภัณฑ์ ในปี 2014 พวกเขาจึงนำเงินทุนมารวมกัน เพื่อเริ่มต้นธุรกิจการเกษตร ในเมืองที่เขตรวดสุคยานบรุกลิน พวกเขามุ่งมั่นที่จะปฏิวัติการผลิต อาหารด้วยการส่งผลิตภัณฑ์ที่สดใหม่จากท้องถิ่นและปราศจากยา ฆ่าแมลงมาที่นวยอร์คตลอดทั้งปี ในฐานะผู้สร้างแรงกระแทก พวกเขา รู้สึกกระตือรือร้นในการทำธุรกิจใหม่ที่ชื่อว่า สปริงอัปส์ (SpringUps) มากกว่าตอนทำงานด้านการเงินเสียอีก

แม้จะใช้เวลาหลายพันชั่วโมงในช่วงมัธยมปลายและมหาวิทยาลัย เพื่อเตรียมตัวทำอาชีพสายแพทย์ แต่หลังจากเรียนจบ ทราวิส เฮลล์สตรอม กลับตัดสินใจเข้าทำงานที่พีซคอร์ปส์ (Peace Corps)¹² แทน เขาทิ้งทุนการศึกษาสำหรับเรียนต่อในวิทยาลัยการแพทย์และ ย้ายไปอยู่ที่มอแกนโกเลียเพื่อทำงานให้กับพีซคอร์ปส์เป็นเวลาสามปี โดยได้รับค่าตอบแทนเดือนละสองร้อยดอลลาร์ เมื่อทราวิสนึกถึงการ ตัดสินใจครั้งนั้น เขาบอกว่า “นี่ต้องอาศัยการแสวงหาทางจิตวิญญาณ อย่างมาก ต้องยอมรับว่าถ้าตัดสินใจเช่นนี้จะทำให้ตัวเองและคนอื่น

¹² คือโปรแกรมอาสาสมัครที่ดำเนินการโดยรัฐบาลของสหรัฐอเมริกา (ผู้แปล)

ผิดหวัง แต่ผมก็ทิ้งมันมาและได้ค้นพบวิชาซีพของตัวเอง” พอกลับจากมองโกเลีย ทราวิสก็เปลี่ยนทิศทางการอีกครั้ง เขาไปทำงานด้านการฝึกสอนและบริหารจัดการชุมชนโดยไม่แสวงหาผลกำไร หลายปีต่อมา เขาเปลี่ยนงานจากที่ปรึกษาอิสระเป็นประธานหลักสูตรบัณฑิตศึกษา ด้านองค์กรที่ขับเคลื่อนโดยภารกิจที่มหาวิทยาลัยมาร์ลโบโร

ผู้สร้างแรงกระทบเรียนรู้และสร้างประโยชน์อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตการทำงานของพวกเขา ซึ่งมักใช้เวลาเกินกว่าช่วงอายุวัยเกษียณตามปกติ ตอนที่ฉันถามไคล์ ดูแรนด์ เกี่ยวกับการปลดเกษียณจากกองทัพของเขาที่เลื่อนออกไปหลังรับใช้ชาติมา ยี่สิบเจ็ดปี ความรู้สึกที่เขาแสดงออกมาสะท้อนถึงความรู้สึกของใครอีกหลายคนที่ฉันรู้จักซึ่งไม่ได้มีแผนจะปลดเกษียณแบบปกติเหมือนคนทั่วไป

“ผมคิดว่าการปลดเกษียณเป็นแนวคิดที่ล้าสมัย ความคิดที่ว่า คุณใช้เวลาส่วนใหญ่ของชีวิตวัยผู้ใหญ่ไปกับการทำงานเพื่อจะได้ทำสิ่งที่อยากทำในท้ายที่สุดนั้นล้าหลังแล้ว” ไคล์บอกว่า “การปลดเกษียณออกจากกองทัพเป็นเพียงการจบส่วนของอาชีพตรงนั้น ไม่ใช่จุดสิ้นสุดในการทำงานของผมเสียหน่อย ในตอนนั้นผมเปลี่ยนไปทำธุรกิจของตัวเองได้แบบเต็มเวลา นั่นคืออนาคตของผม เป็นส่วนหนึ่งของมรดกของผม และเป็นวิธีการที่ผมอยากสร้างแรงกระทบต่อผู้คนที่ผมห่วงใย”

คริสเตียน, จอห์น, ทราวิส และไคล์ เปลี่ยนทิศทางไปยังเส้นทางใหม่ที่สอดคล้องกับค่านิยม ความสนใจ และเป้าหมายของพวกเขามากขึ้น แม้ไม่มีการรับประกันว่าพวกเขาจะประสบความสำเร็จ แต่พวกเขามองว่าการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้เป็นโอกาสที่จะเติบโต และยังรู้ดีกว่าด้วยศักยภาพในการเรียนรู้และการปรับตัวของพวกเขาจะช่วยให้ประสบความสำเร็จได้ การทำแบบนี้ช่วยให้พวกเขารักษาทัศนคติเชิงบวกเอาไว้ได้ตลอดการเปลี่ยนทิศทางของ

ตัวเอง เพราะพวกเขารู้ว่า ไม่ว่าจะผลลัพธ์จะออกมาอย่างไร ตัวเอง จะได้รับประโยชน์จากการทำตามสัญญาตบฏาณและความมุ่งมั่น ของตัวเองแทนที่จะทำตามความคาดหวังของสังคม

ขณะเขียนหนังสือเล่มนี้ หลายคนที่คุณได้สัมภาษณ์ในตอนแรก พวกเขาบอกว่าคุณกลับมาหาฉันหลังจากผ่านไปหกเดือนหรือหนึ่งปี และบอกว่า “อย่าเล่าเรื่องของฉันลงในหนังสือเลย เพราะฉันกำลังเปลี่ยน ทิศทางครั้งใหม่อีกแล้วละ”

ลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้นในหลากหลายรูปแบบ เช่น พวกเขาได้รับ ข้อเสนอจากบริษัทอื่นในตำแหน่งงานที่ดีขึ้น บริษัทของพวกเขา เลิกกิจการ ถูกซื้อกิจการ หรือถูกขายทอดตลาด พวกเขาตัดสินใจ ไม่แสวงหาทักษะหรือแวดวงธุรกิจใหม่ พวกเขาารู้แล้วว่า การเป็น เจ้าของกิจการเหมาะหรือไม่เหมาะกับตัวเอง หรือไม่ก็เปลี่ยนธุรกิจ ของตัวเองไปในทิศทางที่มีโอกาสประสบความสำเร็จมากกว่า เป็นต้น

ฉันไม่แปลกใจเมื่อได้ยินข่าวคราวเหล่านี้ และมันก็ได้บ่งบอก ว่าการเปลี่ยนทิศทางครั้งแรกของพวกเขาล้มเหลว แต่เป็นตัวอย่าง สำคัญที่ทำให้เราเห็นว่า การเป็นคนที่มีการเติบโตสูงและสร้าง แรงกระทบได้นั้นเป็นอย่างไร ฉัน คาดหวัง ที่จะได้ยินว่าผู้สร้าง แรงกระทบกำลังเปลี่ยนทิศทางและปรับตัวไม่หยุดในทุกฝีก้าว

หากต้องการทราบเรื่องราวของผู้คนที่ฉันกล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้ และสิ่งที่พวกเขากำลังทำอยู่ เข้าไปได้ที่เว็บไซต์ PivotMethod.com/people หากต้องการฟังเสียงสัมภาษณ์และบางส่วนจากพ็อดแคสต์ ีพาวท ให้เข้าไปที่เว็บไซต์ PivotMethod.com/podcast

รูปแบบการประกอบอาชีพ

ลักษณะสำคัญของกรอบแนวคิดการเปลี่ยนทิศทางคือ ความตระหนักรู้ในตัวเอง ทุกวันนี้คุณไปทำงานด้วยความรู้สึกแบบไหน คุณทำงานในระดับพลังงานที่คุณต้องการ ให้ผลลัพธ์ที่สร้างสรรค์ และสร้างผลกระทบหรือเปล่า ฉันพบว่าบรรดาผู้เปลี่ยนทิศทางมีรูปแบบเบื้องต้นในการประกอบอาชีพอยู่สี่อย่าง ได้แก่ นิ่งเฉย สนองตอบ กระตือรือร้น และริเริ่มสร้างสรรค์ ซึ่งสองแบบแรกคือสิ่งที่สร้างความเครียดให้กับผู้สร้างแรงกระทบ ส่วนสองแบบหลังคือข้อได้เปรียบ

- ◆ **นิ่งเฉย** คือการไม่แสวงหาการเปลี่ยนแปลง อยู่เฉยๆ เพราะความกลัว ไม่แน่ใจ และสงสัยในตัวเอง ปกปิดความไม่พอใจในอาชีพหรือชีวิตด้วยพฤติกรรมที่ส่งผลเสียต่อสุขภาพ เช่น การกินไม่เลือก ดื่มแอลกอฮอล์ ดูทีวี เล่นเกม หรือทำกิจกรรมอื่นๆ มากเกินพอดีเพื่อให้ตัวเองลืมทำตัวเหมือนเป็นฝ่ายถูกกระทำหรือเหยื่อของสถานการณ์ที่เกิดขึ้น
- ◆ **สนองตอบ** คือการลอกเลียนความสำเร็จของคนอื่นโดยปราศจากความคิดริเริ่มของตัวเอง ทำตามคำสั่งแบบทุกตัวอักษร รอคอยให้เกิดแรงบันดาลใจ เฉื่อยชาในการทำงาน ไม่มีความสุข แต่ไม่ได้หาสาเหตุว่าทำไมหรือต้องแก้ไขอย่างไร ปล່อยให้ความกลัวครอบงำการวางแผนสำหรับอนาคตและการลงมือทำในขั้นตอนนี้ต่อไป
- ◆ **กระตือรือร้น** คือการแสวงหาโครงการใหม่ๆ เรียนรู้ทักษะใหม่ๆ เปิดรับการเปลี่ยนแปลง และพัฒนาทักษะที่มีอยู่ สถานความสัมพันธ์กับคนอื่น มีความรับผิดชอบแม้จะอยู่

ในตำแหน่งผู้นำ มีทัศนคติแบบผู้ให้ เต็มใจและสนใจช่วยเหลือผู้อื่น ถึงไม่ได้มีพรสวรรค์ติดตัวมา แต่ก็พยายามค้นหาพรแสวงของตัวเองเพื่อเพิ่มพูนทักษะ

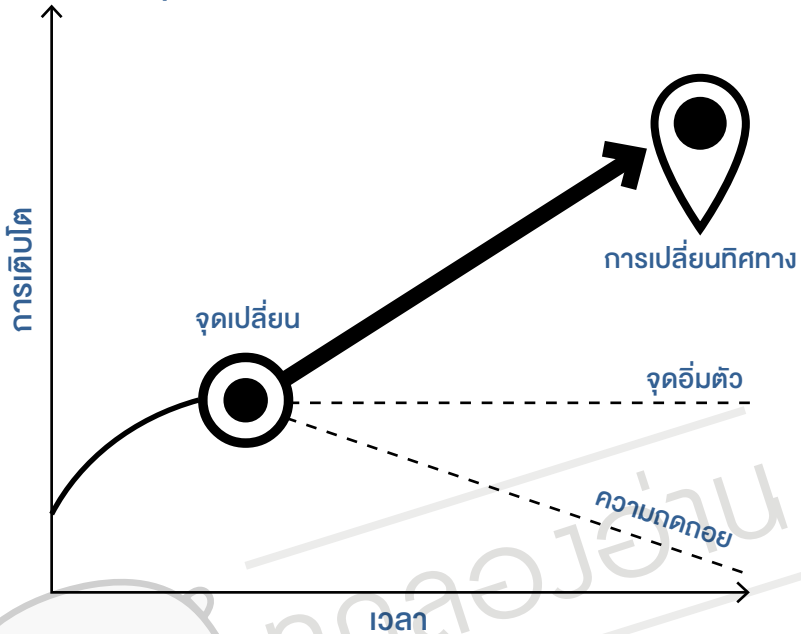
- ◆ **ริเริ่มสร้างสรรค์** คือการใช้ประโยชน์จากจุดแข็งของตัวเอง ให้ความสำคัญกับงานที่มีเป้าหมายและสร้างประโยชน์อย่างมีความหมาย โดยมีแผนการที่ชัดเจนในการทำให้มันเกิดขึ้นจริง ไม่ใช่แค่ปรับปรุงโครงสร้างที่มีอยู่ แต่ยังสร้างทางเลือกใหม่ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อคนอื่นด้วย

ผู้สร้างแรงกระแทกจะแบ่งบานในสถานการณ์ที่พวกเขา *กระตือรือร้น* และยิ่งไปกว่านั้นคือ *ริเริ่มสร้างสรรค์* ในการขับเคลื่อนอาชีพของตัวเองไปข้างหน้า ใช้แนวคิดใหม่ๆ และแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ยืดขยายจนสุดขอบเขตความเป็นไปได้ของตัวเองและบริษัทที่พวกเขาสร้างหรือทำงานให้ เมื่อผู้สร้างแรงกระแทกรู้สึกว่าตัวเองอยู่ในรูปแบบการทำงานที่ *นิ่งเฉย* หรือเอาแต่ *สนองตอบ* ก็จะไปเปลี่ยนทิศทางอีกครั้งเพื่อไปสู่โอกาสใหม่ที่น่าสนใจมากกว่า

จริงอยู่ที่บางคนอาจทำงานแบบนิ่งเฉยหรือเอาแต่สนองตอบตลอดชีวิตการทำงาน แต่นั่นไม่ใช่ชีวิตในแบบที่ผู้สร้างแรงกระแทกทนรับได้ ความเบื่อหน่าย ความเครียด และความรู้สึกว่าตัวเองอยู่เฉยๆ จะทวีความรุนแรงจนทนไม่ได้มากขึ้นเรื่อยๆ โดยมักแสดงออกมาเป็นความเจ็บป่วยทางกาย เช่น ปวดหัว ไม่สบายเป็นประจำ หรืออาการอื่นที่แยกว่านั้น

เมื่ออยู่ในจุดเปลี่ยนที่สำคัญเช่นนี้ ผู้สร้างแรงกระแทกต้องรับรู้ถึงความตึงเครียดและลงมือทำ เพราะไม่เช่นนั้นจะเกิดความทุกข์จากการอยู่เฉยๆ เป็นเวลานานเกินไปมากขึ้น ทำให้สับสนจนดูเหมือนไม่มีทางแก้ไขปัญหาเรื่องอาชีพได้ จากที่เคยเป็นแค่ปัญหาอาจลุกลามกลายเป็นวิกฤติได้ในที่สุด

จุดอึดตัว vs การเปลี่ยนทิศทาง

แม้พวกเขาจะกระสับกระส่ายง่าย แต่ผู้สร้างแรงกระทบก็มีข้อได้เปรียบที่โดดเด่น นั่นคือ การที่พวกเขา มองการพัฒนา และการหยุดชะงักทางอาชีพเป็นโอกาสในการเรียนรู้ ผลลัพธ์ทั้งหมดที่ออกมาจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งในการเติบโตของพวกเขา ดังที่แนสซิม นิโคลัส ทาเลบ พูดถึงแนวคิดนี้ไว้ในหนังสือชื่อ *Antifragile: Things That Gain from Disorder*

สิ่งมีชีวิตที่มีภูมิต้านทานความเปราะบางนั้น ไม่ใช่แค่ทนรับและรอดพ้นจากความเปลี่ยนแปลงได้ แต่ยังเก่งขึ้น เพราะการเปลี่ยนแปลงอีกด้วย แก้วนั้นเปราะบาง ถ้าคุณทำหล่นมันก็แตก ส่วนต้นไม้ที่มีความยืดหยุ่น ท่ามกลางสายลมรุนแรง มันโอนเอนแต่ยังคงยืนต้นอยู่ หรือถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ มันยังเป็นเหมือนเดิม สิ่งมีชีวิตที่มีภูมิต้านทานความเปราะบางย่อม *ใช้ประโยชน์* จากการกระทบกระเทือน

ได้จริง ทาเลบยกตัวอย่างไฮดร่า สัตว์ประหลาดจากปกรณัมกรีก เมื่อหัวหนึ่งของไฮดร่าถูกตัดออก จะมีอีกสองหัวงอกออกมาแทนที่ คำกล่าวน้ำเน่าที่ว่า “สิ่งที่ฆ่าคุณไม่ตายจะทำให้คุณแกร่งขึ้น” นั้นเป็นความจริง ทาเลบบอกว่ สิ่งมีชีวิตที่มีภูมิต้านทานความเปราะบาง จะ “ประสบความสำเร็จและเติบโตเมื่อได้เผชิญกับความไม่แน่นอน ความวุ่นวาย และความตึงเครียด” รวมทั้ง “รักษาร่างกาย ความเสี่ยง และความไม่แน่นอน”

อะไรนะ! ให้รัก ความเสี่ยงและความไม่แน่นอนอย่างนั้นหรือ ไม่ใช่เราต้องลดทอนสิ่งเหล่านี้ให้เหลือน้อยลงหรือกำจัดไปให้หมดหรือ คำตอบคือไม่ใช่ ถ้าคุณอยากมีภูมิต้านทานความเปราะบางในโลกที่เต็มไปด้วยความเสี่ยงและความไม่แน่นอน ผู้สร้างแรงกระทบต้องแสวงหาหนทางเบี่ยงบานท่ามกลางความไม่แน่นอนและความวุ่นวายเหล่านี้ แทนที่จะแค่รับมือหรือหยุดชะงักเมื่อเผชิญกับความเอาแน่เอานอนไม่ได้ แต่ต้องมองหาโอกาสในการเล่นแร่แปรธาตุโดยนำสิ่งที่ใช้ได้อยู่แล้วไปใส่ในสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป

เชื่อมั่นในภูมิต้านทานความเสี่ยงของคุณ

หลังจากคิดใคร่ครวญอยู่นาน เมื่อวันลาพักผ่อนหมดลง ฉันตัดสินใจไม่กลับไปทำงานที่ถูกเกล นั่นคือตอนที่ฉันรู้สึกเป็นครั้งแรกว่า ความมั่นคงทางการเงินและสิทธิประโยชน์ดี ๆ ทั้งหลายสำคัญสำหรับฉัน แต่ท้ายที่สุดแล้ว สิ่งเหล่านั้นก็ไม่ใช่แรงผลักดันในการตัดสินใจเรื่องอาชีพ

ฉันคิดว่ามั่นคงไม่ยุติธรรมต่อถูกเกลหรือหนังสือของฉัน ถ้าฉันจะทำงานทั้งสองอย่างสลับกันไปมา นอกจากนี้ฉันยังรู้ว่าตัวเองไม่สามารถทำงานอื่นไปพร้อม ๆ กับงานประจำได้อีกต่อไป ฉันเหนื่อยล้า

และกำลังอยู่บนรถด่วนที่มุ่งตรงสู่ถนนของคนหมดไฟ ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาฉันมีอาการแบบนี้บ่อยขึ้น และฉันยังมีพลังสงสัยว่า การลาออกมาเริ่มทำธุรกิจของตัวเองจะดีให้ฉันเลื่อนขั้นจากการทำงานแบบกระตือรือร้นและทำทนาย มาเป็นผู้สร้างผลกระทบที่มีความคิดริเริ่มอย่างที่ผมฝันไว้ ดังนั้นฉันจึงหันมายึดอาชีพอิสระในเดือนกรกฎาคมปี 2011

หลังจากนั้นหนึ่งปี ฉันก็ต้องกระเสือกกระสนและคิดว่าจะทำอะไรต่อ... *อีกครั้ง* อีกไม่นานฉันจะอายุสามสิบปีแล้ว แม้ว่าฉันจะภาคภูมิใจกับหนังสือ *Life After College* แต่ฉันก็ไม่อยากพูดถึงหนังสือเล่มนี้แบบเจาะลึกไปตลอดชีวิต ขณะเดียวกัน เวลาขึ้นพูดเป็นวิทยากรและให้สัมภาษณ์ ฉันกลายเป็นที่รู้จักในฐานะ “สาวน้อยผู้ลาออกจากกฎเกณฑ์” ไปแล้ว แม้กระทั่งตอนที่ฉันยังทำงานอยู่ที่นั่น ฉันก็มักรู้สึกไม่สบายใจที่ตัวตนและคุณค่าทางอาชีพของฉันถูกผูกติดอยู่กับได้งานบริษัทมากเกินไป และตอนนี้ก็เป็นอีกครั้งที่ฉันต้องเผชิญกับปัญหาเดิมเพียงแต่เป็นอีกมุมหนึ่ง

ฉันถูกนิยามจากการ *ละทิ้ง* สิ่งต่างๆ แต่ฉันอยากมองไปยังภารกิจที่เสริมสร้างพลังให้กับฉันซึ่งรออยู่ข้างหน้า ฉันเป็นตัวแทนของอะไร ปัญหาอะไรที่ฉันชอบแก้ไข ฉันจะสร้างธุรกิจที่ยั่งยืนซึ่งช่วยให้ฉันสร้างผลกระทบอย่างมีความหมายต่อผู้อื่นได้อย่างไร

ตลอดสองปีต่อจากนั้น ฉันขับเคี่ยวอยู่กับคำถามเหล่านี้ โดยที่ครั้งนี้ไม่ได้มีเงินเดือนมารองรับความเสี่ยงเหมือนครั้งก่อน ทำให้ฉันเครียดกว่าเดิมมาก เพราะความเป็นอยู่ของฉันแขวนอยู่กับคำถามนี้

ว่าการระดมความคิดอย่างเหน็ดเหนื่อยกลับพาฉันออกห่างจากตัวเองไปไกล แทนที่จะทำให้ใกล้ชิดขึ้น ฉันวนเวียนอยู่กับความคิดใหญ่ๆ การเดิมพันใหญ่ๆ และการก้าวกระโดดใหญ่ๆ แต่ความจริงแล้วฉันเอาแต่มองหาทางเลือกที่ *ข้างนอก* นั้น แม้ว่าทางเลือกหนึ่งในจำนวนนั้นจะยอดเยี่ยมควรค่าแก่การทำตามในช่วงหกเดือนต่อจากนี้

แต่มันก็คงไม่ช่วยให้ฉันจ่ายบิลเรียกเก็บต่าง ๆ ของเดือนนี้ได้

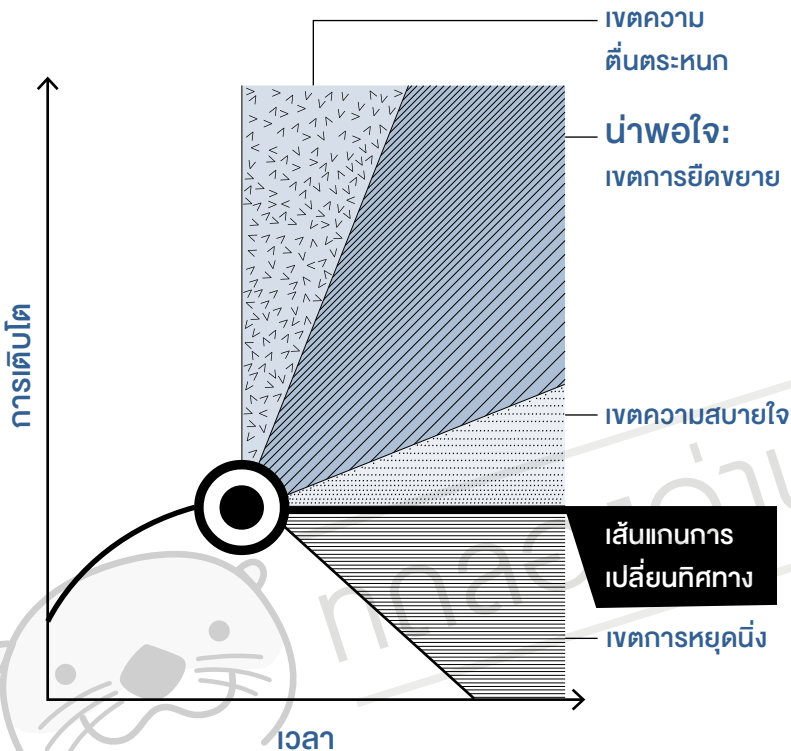
ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองอยู่บนเครื่องเล่นด้วยชาหฺมุน ฉันนั่งงง เห็นเกี่ยวกับการหมุนอยู่รอบ ๆ ความคิดของฉันเลื่อนราง ไม่เป็นรูปร่าง และไม่เห็นหนทางชัดเจนสำหรับก้าวต่อไป เมื่อนึกถึงการต้องทำมาหาเลี้ยงตัวเองฉันก็วิ่งเวียนคลี่นไล่ขึ้นมาทันที ฉันเป็นผู้ใหญ่แล้ว ฉันไม่มีข้ออ้างสำหรับเรื่องนี้แล้ว

ตอนนี้ฉันเข้าใจแล้วว่าตัวเองในตอนนั้นกำลังทำผิดพลาดเหมือนที่นักเปลี่ยนทิศทางหลาย ๆ คนทำ นั่นคือ ฉันประเมินความสามารถตัวเองต่ำเกินไปโดยเฉพาในสถานการณ์แบบหลังชนฝา ฉันมองหาคำตอบไกลจากตัวเองมากเกินไป ฝ้าแต่มองก้าวต่อไปในอนาคต ทำให้ในที่สุดแล้วก็ไม่มีอะไรคืบหน้า

นอกจากเหตุการณ์ใหญ่ ๆ ที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของเราแล้ว ยังมีแต่่มต่อในเรื่องเวลาและวิธีการเปลี่ยนทิศทางอยู่ คุณไม่มีทางมั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์หรอกว่า เมื่อไหร่ควรจะเริ่มก้าวสำคัญครั้งใหญ่ในอาชีพ แต่คุณฉลาดขึ้นได้ด้วยการหาหนทางลดความเสี่ยงและความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้น โดยความผิดพลาดในที่นี้หมายถึง การที่คุณลงเอยในแบบที่แย่กว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

เราต่างมีระดับความอดทนต่อความเสี่ยงแตกต่างกันไป สิ่งที่คุณเสี่ยงสำหรับคนอื่นอาจน่าเบื่อจนแทบหลับสำหรับคุณก็ได้ ลองวัดระดับความเสี่ยงของคุณโดยดูว่าคุณอยู่ในเขตไหนจากสี่เขตในแผนภูมิวัดความเสี่ยงหน้าถัดไป ดูความแตกต่างระหว่างระดับความเสี่ยงเหล่านี้ ในขณะที่เปลี่ยนทิศทาง จับตาดูว่าตอนไหนที่คุณเริ่มระวังมากเกินไป (เวลาที่ว่าคุณอาจผลออออกจากเขตความสบายใจไปอยู่ในเขตการหยุดนิ่ง) เมื่อไหร่ที่บางสิ่งทำให้คุณรู้สึกกดดันจากความตื้นตัน (เขตการยืดขยาย) หรือขั้นตอนถัดไปตรงไหนที่คุณจะมากเกินรับไหวหรือสุดโต่งเกินไป (เขตความตื่นตระหนก)

แผนภูมิวัดความเสี่ยง

การอ่านค่าแผนภูมิวัดความเสี่ยง

- ◆ **เขตการหยุดนิ่ง** คือความกระวนกระวาย หงุดหงิด วิตกกังวล หรือเบื่อหน่าย อาจแสดงออกมาในลักษณะของความเจ็บป่วยทางกาย
- ◆ **เขตความสบายใจ** คือความรู้สึกดีกับสภาพที่เป็นอยู่ ชีวิตประจำวันไม่กระตุ้นให้จำเป็นต้องคิดมากเรื่องทิศทางอาชีพ เพราะหน้าที่การงานก็ไปได้ดี

- ◆ **เขตการยืดขยาย** คือความรู้สึกทำท่าย ตื่นเต้น และอยาก จะลุกจากที่นอนทุกวัน กระตือรือร้นในการเรียนรู้ รู้สึกว่า ตัวเองมีส่วนร่วมในการทำงาน
- ◆ **เขตความตื่นตระหนก** คือสถานการณ์ที่ความวิตกกังวล เริ่มเข้ามาครอบงำความคิดของคุณ คุณไม่สามารถคิดถึง อนาคตของตัวเองในระยะยาวได้ เพราะคุณกำลังรับมือกับ เรื่อง “วุ่นวาย” ในชีวิตประจำวันอยู่ หรือกำลังรู้สึกติดขัด เมื่อคิดใคร่ครวญถึงขั้นต่อไป เพราะกลัวว่าทำที่สุดแล้ว คุณ อาจลงเอยด้วยการไม่ได้ทำอะไรเลย

การเปลี่ยนทิศทางการอาชีพอาจยืดขยายตัวเราไปจนถึงจุดศักยภาพ และบ่อยครั้งก็พาไปไกลกว่านั้นเล็กน้อย แต่เชื่อว่ามันจะทำให้เรา เห็นอย่างล้าเสมอไป การปฏิบัติตามขั้นตอนวิธีการเปลี่ยนทิศทาง ที่แนะนำในหนังสือเล่มนี้ จะช่วยให้คุณเลี้ยงความสุดโต่งในระดับ เสียได้ นั่นคือ ไม่ก้าวกระโดดโดยไม่รู้อะไรเลย และไม่วิเคราะห์ ตัวเองจนพุนด้วยการคำนวณทุกอย่างก้าวมากเกินไป ดังนั้นระดับการ เปลี่ยนแปลงที่สมบูรณ์แบบสำหรับผู้สร้างแรงกระทบจึงอยู่ในเขต การยืดขยาย เป็นจุดที่คุณรู้สึกได้ถึงการทำท่าย ตื่นเต้น และมุ่งมั่น โดยมีระดับอะดรีนาลินที่ดีต่อสุขภาพคอยกระตุ้นให้เดินหน้าไป

เคล็ดลับที่ช่วยให้องเห็นภาพปริมาณความเสี่ยง รางวัล และ งานที่คุณต้องทำในการเปลี่ยนทิศทางคือ จินตนาการว่ากำลังวาง จุดการเปลี่ยนแปลงแต่ละก้าวของคุณลงบนกราฟ โดยกำหนดให้ เวลาเป็นเส้นแกน X และการเติบโตเป็นเส้นแกน Y ส่วนระดับ หรือแนวโน้มของก้าวต่อไปได้จากปริมาณทรัพยากรที่ใช้ไปในเรื่อง ของเวลา เงิน พลังงาน และความพยายาม เพราะการเปลี่ยนทิศทาง นั้นอาจไม่ชัดเจน บางทีอาจเพียงแค่ 20 องศา เช่น การย้ายไปอยู่ ที่ใหม่ หรือการเปลี่ยนแปลงอาจชันแหลมดัก 70 องศา เช่น

เปลี่ยนแควดวงธุรกิจหรือออกจากงานเพื่อเริ่มต้นธุรกิจใหม่ เป็นต้น

ดังนั้นควรเลี่ยงการเปลี่ยนทิศทางที่ซับซ้อนและออกจากเขตการยึดขยายมากเกินไป ซึ่งฉันเรียกว่า การเปลี่ยนแบบ 180 องศา การเปลี่ยนทิศทางเหล่านี้คือการก้าวกระโดดครั้งใหญ่โดยอาศัยความศรัทธาล้วนๆ ซึ่งแทบไม่เกี่ยวกับบทบาทหรือทักษะที่คุณมีอยู่เลย หมายความว่า มีหลายสิ่งที่คุณไม่รู้และต้องเติมพันทับมันถึงอย่างนั้น บางสิ่งที่คุณเหมือนจะชัน 180 องศาเมื่อมองจากภายนอก แต่พอได้ลงมือทำ ก็อาจเป็นการเปลี่ยนทิศทางที่ประกอบไปด้วยก้าวเล็กๆ ต่อเนื่องกันเป็นชุดๆ ซึ่งกรุยทางสู่การเปลี่ยนแปลงที่ใหญ่กว่าก็ได้

ดังนั้นหากภารกิจของคุณทำให้จิตใจเบิกบาน แต่ความคิดที่จะมุ่งไปหามันในวันพรุ่งนี้กลับทำให้คุณวิตกกังวลอย่างมาก หรือที่เรียกกันในภาษาอิตาเลียนว่า *อะจิตต้า (agita)* ฉันแนะนำให้คุณค่อยๆ ก่อร่างสร้างทางสู่การออกตัวในขั้นสุดท้ายทีละน้อย โดยการตั้งหลัก ค้นหา และนำร่อง

ขยับไปข้างหน้าสอง (หลาย ๆ) ก้าว กอยหนึ่งก้าว

การคิดไปข้างหน้าหลายก้าวเกินไปในเรื่องวิธีการเปลี่ยนทิศทางอาชีพ และธุรกิจของฉันในช่วงปีแรกๆ หลังจากทีหนังสือวางแผน ทำให้ฉันเข้าสู่เขตความตื่นตระหนก ฉันวิตกกังวลเกินความเป็นจริงเพราะไม่รู้ว่า จะดูแลชีวิตความเป็นอยู่ขั้นพื้นฐานของตัวเองไปตลอดรอดฝั่งได้อย่างไร ฉันกำลังจะ “ระเบิด” เหมือนอย่างที่เขาพูดกันในแวดวงการเงิน และถ้าฉันระเบิดจริงๆ ก็คงต้องหางานประจำทำอีกครั้ง การทำแบบนั้นไม่ได้ผิดอะไร แต่ทุกอณูในร่างกายของฉันบอกว่า นี่ไม่ใช่คำตอบสำหรับฉัน อย่างน้อยก็ยังไม่ใช่ตอนนี้

ทันใดนั้นก็นึกขึ้นได้ว่าฉันไม่เคยพิจารณาจุดแข็งที่ตัวเอง *มีอยู่* อย่างถี่ถ้วนเลยสักครั้ง ไม่ว่าจะป็นหนังสือของฉัน การได้รับเชิญ เป็นวิทยากร เว็บไซต์ที่ฉันใช้เวลาสร้างอยู่เจ็ดปี ภารกิจงานที่ฉันรัก คนที่ฉันรู้จัก หนทางหารายได้ ถ้าฉันให้ลึกลงไปในสินทรัพย์ทั้งหมดนี้ อย่างใดอย่างหนึ่ง ก็อาจเจอเส้นทางอีกหลายสิบทางให้เลือกเดินก็ได้ ฉันพร้อมสำหรับ *สิ่งใหญ่ ๆ สิ่งต่อไป* มากเกินไปจนปิดกั้นตัวเองไม่ให้ มองสิ่งที่ใช้การได้อยู่แล้ว

ฉันรู้ว่าตัวเองมีแอฟพลีเคชันที่ดาวนโหลด *เอาไว้แล้ว* หลายแอฟ นั้นคือ ทักษะ ความสนใจ และประสบการณ์ที่ผ่านมา ทุกอย่างล้วน เป็นข้อได้เปรียบของฉัน แต่ฉันยังไม่เคยใช้งานสิ่งเหล่านี้อย่างเต็มที่ กลับเอาแต่ให้ความสำคัญกับสิ่งที่ใช้การ *ไม่ได้* หรือสิ่งที่ฉันยัง *ไม่* เข้าใจ ทำให้ช่วงเวลาแห่งความสับสนในช่วงเปลี่ยนผ่านของฉัน ใช้เวลานานเกินความจำเป็น

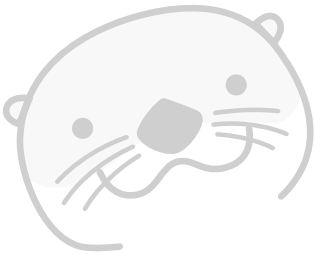
ฉันรู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอกเมื่อหยุดโทษตัวเองในเรื่อง ความสับสนทางอาชีพและเริ่มก้าวอย่างที่ฉลาดและมีเป้าหมายมากขึ้น การนำอดีตมารวมกันเพื่อหาเบาะแสไปสู่อนาคตทำให้ฉันรู้สึกดีและ *โล่งใจ* ฉัน *พอจะ* *นึกภาพออกแล้ว*

ฉันเริ่มชื่นชมหลาย ๆ สิ่งที่ฉันภาคภูมิใจและเริ่มการทดลองเล็ก ๆ โดยขยายจุดแข็งและประสบการณ์ที่สะสมมาตลอดการทำอาชีพของ ตัวเองออกไปนิดหน่อย การทำแบบนี้สร้างความมั่นใจและเสริมพลัง ให้ฉันแก้ไขจิ๊กซอว์ปริศนาที่อยู่ตรงหน้าได้ด้วยความเข้าใจใหม่ ๆ ที่มีต่อ ชิ้นส่วนของจิ๊กซอว์ที่ฉันต่อได้อยู่แล้ว

ในเดือนมกราคมของปีแห่งการเปลี่ยนทิศทางการครั้งสำคัญนั้น ฉันถามตัวเองว่าจะจ่ายค่าเช่าอย่างไร แต่เมื่อถึงเดือนธันวาคม ธุรกิจของฉันก็ทำกำไรได้มากที่สุดเท่าที่เคยเป็นมา เป็นครั้งแรกที่ฉัน มีรายได้เกินหกหลัก เกือบจะสามเท่าของรายได้จากเมื่อสามปีก่อน ฉันกลับมามุ่งมั่นและทำงานอย่างลึ้นไหลมากกว่าเดิม ไม่ใช่สวรรค์

ที่เมตตาส่งโชคดีมาให้ฉัน – แม้ว่าการพบปะกับผู้คนที่ผ่านมาอาจเป็นเพราะโชคช่วยก็ตาม – แต่เป็นเพราะฉันตั้งใจทำสิ่งต่างๆ ในแบบที่แตกต่างไปจากเดิม ฉันไม่ได้มั่นใจโดยเข้าข้างตัวเอง แต่ฉันมุ่งมั่นหาความมั่นใจด้วยตัวเอง

นี่คือหนังสือที่ฉันหวังว่าจะได้อ่านในตอนนั้น มันคือคำแนะนำที่ใช้งานได้จริงและมีแบบแผนสำหรับการข้ามผ่านสมรภูมิของการตอบคำถามว่า “แล้ว...คุณจะทำอะไรต่อ” เป็นพิมพ์เขียวสำหรับการไม่ติดอยู่กับที่ การเสี่ยงแบบฉลาด และการเดินหน้าไปในความไม่แน่นอนทั้งในตอนนี้อย่างไรก็ตาม หนังสือเล่มนี้คงช่วยฉันและเราทุกคนให้หลุดจากการลอยเคว้งคว้างและใส่พลังงานอันยอดเยี่ยมกลับไปให้ถูกที่ถูกต้อง ช่วยสร้างความแตกต่างให้กับผู้คนได้มากที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ตลอดชีวิตนี้

กดลองอ่าน

“สิ่งมีชีวิตที่มีภูมิต้านทานความแปรปรวน
จะประสบความสำเร็จและเติบโต
เมื่อได้เผชิญกับความไม่แน่นอน
ความวุ่นวาย และความตึงเครียด”

– แอสซัม นิโคลัส ทาลบ

